1974/75 őv.

LABDARÚGÁS

KÜLÖNSZÁM
ÁRA: 7 FORINT

ŐSZI FUTBALL MAGAZIN

300 NB I-es játékos fényképével

Világválogatott

Az EB műsora

Képeinken Bálint (FTC) és Beckenbauer

A III. EB műsora

Az I. Európa-bajnokságot 1968-ban Olaszország, a másodikat 1972-ben az NSZK nyerte (Magyarország a 4. helyen végzett), de tulajdonképpen már az V. EB kerül sorra, hiszen elődje is volt, a Nemzetek Európa Kupája. Ezt 1960-ban a Szovjetunió és 1964-ben Spanyolország nyerte (Magyarország a 3. helyet szerezte meg).

A mostani EB küzdelmei lapunk zártakor már el is kezdődtek. Azokat 1976. január 31-ig kell befejezni, csupán azt engedték meg, hogy az NSZK—Málta mérkőzés 1976. február 28-án legyen. A nyolc csoportgyőztes kerül a negyeddöntőbe, s annak négy győztese pedig az elődöntőbe.

Aránylag könnyű csoportban van a Szovjetunió és az NSZK, viszont a legnehezebb az ötödik, Hollandiával, Lengyelországgal és Olaszországgal. Akad még más olyan csoport, ahol szintén három esélyes van. VII. csoport: Belgium, NDK, Franciaország, az I. csoport: Anglia, Csehszlovákia, Portugália.

A mi csoportunkat is a háromesélyesek közé vehetjük.

Az máris bizonyos, hogy a VB 16-os döntőjének európai résztvevői közül több nem kerül az EB legjobb nyolca közé. Így például Jugoszlávia és Svédország közül csak egy juthat tovább, a Lengyelország—Hollandia—Olaszország hármasból szintén csak egy, s az NSZK—Bulgária kettősből ugyancsak egy.

Az EB-t kétévenként rendezik meg, a mostani küzdelem döntőjére 1976 tavaszán kerül sor.

A következőkben ismertetjük a csoportmérkőzések teljes műsorát. Az első mérkőzés mindig az elöl álló otthonában kerül sorra, ennek időpontja van előbb, majd utána a visszavágó napját találjuk.

I. CSOPORT

Anglia–Csehszlovákia	74. X. 30.	75. X. 29.
Anglia–Portugália	74. XI. 20.	75. XI. 19.
Ciprus–Anglia	75. II. 5.	75. IV. 16.
Csehszlovák–Ciprus	75. IV. 20.	75. XI. 23.
Csehszlovákia – Portugália	75. IV. 30.	75. XI. 12.
Ciprus–Portugália	75. VI. 8.	75. XII. 3.

II. CSOPORT

Ausztria–Wales	2:1	75. XI. 19.
Luxemburg–Magyarország	**74. X. 13.**	**75. X. 19.**
Wales–Magyarország	**74. X. 30.**	**75. IV. 16.**
Wales–Luxemburg	74. XI. 20.	75. V. 1.
Luxemburg–Ausztria	75. III. 16.	75. X. 15.
Ausztria–Magyarország	**75. IV. 2.**	**75. IX. 24.**

III. CSOPORT

Norvégia–Észak-Írország	2:1	75. X. 29.
Jugoszlávia–Norvégia	74. X. 30.	75. VI. 9.
Svédország–Észak-Írország	74. X. 30.	75. IX. 3.
Észak-Írország–Jugoszlávia	75. III. 16.	75. XI. 19.
Svédország–Jugoszlávia	75. VI. 4.	75. X. 15.
Svédország–Norvégia	75. VI. 30.	75. VIII. 13.

IV. CSOPORT

Dánia–Spanyolország	74. IX. 25.	75. X. 12.
Dánia–Románia	74. X. 13.	75. V. 11.
Skócia–Spanyolország	74. XI. 20.	75. II. 5.
Spanyolország–Románia	75. IV. 17.	75. XI. 16.
Románia–Skócia	75. VI. 1.	75. XII. 17.
Dánia–Skócia	75. IX. 3.	75. X. 29.

V. CSOPORT

Finnország–Lengyelország	1:2	74. X. 9.
Finnország–Hollandia	74. IX. 25.	75. VIII. 20.
Hollandia–Olaszország	74. XI. 20.	75. XI. 22.
Olaszország–Lengyelország	75. IV. 19.	75. X. 25.
Lengyelország–Hollandia	75. IX. 10.	75. X. 15.
Finnország–Olaszország	75. VI. 5.	75. IX. 27.

VI. CSOPORT

Írország–Szovjetunió	74. X. 30.	75. V. 18.
Törökország–Írország	74. X. 20.	75. X. 29.
Törökország–Svájc	74. XII. 1.	75. IV. 30.
Szovjetunió–Törökország	75. IV. 2.	75. XI. 23.
Írország–Svájc	75. V. 11.	75. V. 21.
Svájc–Szovjetunió	75. X. 12.	75. XI. 12.

VII. CSOPORT

Izland–Belgium	0:2	75. IX. 6.
NDK–Izland	74. X. 12.	75. V. 5.
Belgium–Franciaország	74. X. 12.	75. XI. 15.
Franciaország–NDK	74. XI. 16.	75. X. 11.
NDK–Belgium	74. XII. 7.	75. IX. 27.
Izland–Franciaország	75. V. 25.	75. IX. 3.

VIII.. CSOPORT

Bulgária–Görögország	74. X. 13.	74. XII. 18.
Görögország–NSZK	75. XI. 20.	75. X. 11.
Málta–NSZK	74. XII. 29.	76. II. 28.
Málta–Görögország	75. II. 23.	75. VI. 4.
Bulgária–NSZK	75. IV. 26.	75. XI. 19.
Bulgária–Málta	75. VI. 11.	75. XII. 21.

Történelem és latolgatás

Az Európai Labdarúgó Szövetség (UEFA) már 1954-ben foglalkozott egy olyan tervvel, hogy Európa-bajnokságot rendez a válogatott csapatok számára. S miután 1956-ban a Bajnokcsapatok Európa Kupája nagy sikert aratott, azonnal megalakítottak egy bizottságot az EB kiírása lehetőségeinek tanulmányozására és két év múlva a tervből már valóság lett. Nemzetek Európa Kupája néven került lebonyolításra 1958—60-ban az első úgynevezett „európai válogatott fesztivál", mégpedig kupa formában. Az első NK-ra 16 csapat nevezett és kieséses rendszerben küzdöttek egymással. Az európai elsőségért vetélkedtek, valamint az UEFA első főtitkáráról, a Henri Delaunay-ról elnevezett kupáért. A döntőnek 1960. július 10-én Párizsban mindössze 20 ezer nézője volt és a Szovjetunió hosszabbítás után 2:1-re nyert Jugoszlávia ellen. Érdemes visszaemlékezni a győztes csapat összeállítására: Jasin — Csokeli, Krutyikov — Vojnov, Maszlonkin, Netto — Metreveli, Ivanov, Ponyegyelnyik, Bubukin, Meszhi. A gólokat Metreveli és Ponyegyelnyik lőtték, Netto pedig öngólt vétett.

A magyar együttes már részt vett ezen a mérkőzéssorozaton, nem sok eredménnyel, mivel az első fordulóban mindkétszer vereséget szenvedett a későbbi győztes szovjet válogatottól, Moszkvában 3:1, Budapesten pedig 1:0 arányban.

Annak ellenére, hogy ez a kupaforma nem aratott mindjárt osztatlan sikert, kiírták a másodikat is 1962—64-es időtartammal. Érdekes, hogy ekkor már alaposan megnőtt a benevezett csapatok száma, mégpedig 29-re. A rendszer továbbra is a hagyományos kieséses rend volt és ezt a lebonyolítás során igen sokan kritizálták, változást követeltek. Ez az eseménysorozat azonban még „régi módon" zajlott le, és a döntője 1964. június 21-én Madridban volt, amelyen a spanyol válogatott 2:1-re nyert a Szovjetunió ellen. Ez volt az összeállításuk: Iribar — Rivilla, Calleja — Fuste, Olivella, Zocco, — Amancio, Pereda, Marcellino, Suarez, Lapetra. Góllövő: Pereda, Marcellino, illetve Huszainov.

A magyar válogatott jó rajtot vett, Wales-szel szemben 3:1-es és 1:1-es eredménnyel jutott túl az első fordulóból. A második fordulóban az NDK már komolyabb akadályt jelentett, de a 2:1-es győzelem és a 3:3-as döntetlen már biztosította a negyeddöntőbe jutást. Itt a francia válogatott ellen győzedelmeskedett csapatunk 3:1-re és 2:1-re, az elődöntőben viszont kikapott Spanyolországtól 2:1-re, így a harmadik helyért játszhatott. Dánia ellen hosszabbítás után 3:1-es győzelem született és ezzel bronzérem jutott a magyar fiúknak.

A lebonyolítás elleni bírálatokat komolyan vette az UEFA és ezért 1965. február 23-án szavazásra tették fel a kérdést: hogyan tovább? Huszonhárom ország szavazott a csoportokban kezdődő EB-re, amelyből a győztesek alkotják a negyeddöntő résztvevőit és innen kieséses alapon folyik tovább a küzdelem. Egy ország képviselője tartózkodott, hatan pedig nem kívántak semmilyen módosítást. Elfogadták tehát az új versenyrendet, és megtörtént az első, most már az „Európa-bajnokság" műsorba iktatása. Az érdeklődés tovább fokozódott, mindössze Izland és Málta maradt távol a küzdelemtől. A döntőt 1968. június 8-án játszották Rómában, s az első mérkőzés 1:1-re végződött Olaszország és Jugoszlávia között. Két nap múlva ismételtek, s ekkor Riva és Anastasi góljával az azzurri válogatott 2:0-ra győzött, Európa-bajnok lett, mégpedig az alábbi összeállításban: Zoff — Burgnich, Facchetti, — Rosato, Guarneri, Salvadore, — Domenghini, Mazzola, Anastasi, De Sisti, Riva. Ezen az első EB-n a magyar válogatott az ötödik csoportba kapott besorolást, és az alábbi eredményekkel lett negyeddöntős lett: Hollandia 2:2, 2:1, Dánia 6:0, 2:0, NDK 3:1, 0:1. A legjobb nyolc között megint a szovjet csapat volt

A III. EB egyik legesélyesebbje az EB-t és a VB-t védő NSZK együttese. Balról: Hoeness, Breitner, Vogts, Overath, Müller, Grabowski, Hölzenbein, Bonhof, Schwarzenbeck, Maier, Beckenbauer

CHAMPIONNAT D'EUROPE DE FOOTBALL-COUPE HENRY DELAUNAY

GROUPE 1	GROUPE 2	GROUPE 3	GROUPE 4	GROUPE 5	GROUPE 6	GROUPE 7	GROUPE 8
ANGLETERRE	HONGRIE	YOUGOSLAVIE	ROUMANIE	ITALIE	URSS	BELGIQUE	RÉP. FÉD. ALLEMANDE
TCHÉCOSLOVAQUIE	AUTRICHE	SUÈDE	ESPAGNE	PAYS BAS	TURQUIE	RÉP. DÉM. ALLEMANDE	BULGARIE
PORTUGAL	PAYS DE GALLES	IRLANDE DU NORD	ECOSSE	POLOGNE	SUISSE	FRANCE	GRÈCE
CHYPRE	LUXEMBOURG	NORVÈGE	DANEMARK	FINLANDE	RÉP. IRLANDE	ISLANDE	MALTE

U.E.F.A.

A III. EB táblája a sorsolás befejezése után. A Grupe 2-ben, azaz a 2. csoportban: Hongrie (Magyarország), Autriche (Ausztria), Pays de Galles (Wales) és Luxembourg

az ellenfél és Sós Károly csapata nem tudott vele megbirkózni. Az első mérkőzés ugyan Budapesten 2:0-as hazai győzelemmel végződött, Moszkvában azonban 3:0-ra kikapott a magyar válogatott és így számára véget ért az EB.

Ahogy nőtt az Európa-bajnokságok sikere, úgy csökkent a tét nélküli barátságos válogatott mérkőzések értéke. Az 1970-től 72-ig tartó másosodik EB-re, már csak Izland nem nevezett, és a csoportküzdelmek színvonalas, nagyszerű mérkőzéseket hoztak. Ekkor már alakulóban volt az idén világbajnokságot nyert NSZK válogatott, szinte lépésben jutott a döntőig, és 1972. június 18-án Brüsszelben a Szovjetunió felett aratott 3:0-ás győzelmével át is vehették a kupát. Müller (2) és Wimmer voltak a góllövők. Az Európa-bajnok nyugatnémet együttes pedig: Maier — Höttges, Schwarzenbeck, Beckenbauer, Breitner — Hoeness, Wimmer, Netzer — Heynckes, Müller, Kremers.

A magyar válogatott a második csoportban játszott (Norvégia 3:1, 4:0, Bulgária 0:3, 2:0, Franciaország 1:1, 2:0) és egészen az elődöntőig jutott, mivel a legjobb nyolc között három mérkőzésen Romániával szemben tudta kiharcolni a továbbjutást 1:1-es, 2:2-es és 2:1-es eredménnyel. Megint csak a szovjet csapat lett válogatottunk ellenfele, amely ismét jobbnak bizonyult, mégpedig 1:0 arányban, így a döntőt játszhatták, míg a magyar csapat a harmadik helyért mérkőzhetett Belgiummal. Kikapott 2:1-re, s így meg kellett elégedni a negyedik hellyel.

Az UEFA-ban elkészített statisztika szerint az utolsó kilenc mérkőzésnek — a negyeddöntőktől a döntőig — összesen 602 360 nézője volt, a mérkőzésenkénti átlag tehát majdnem 70 ezernek bizonyult.

A világbajnokság ugyan ebben az évben eléggé elterelte a figyelmet az 1974—76-ra kiírt harmadik EB-ről, de miután lassan azért lecsendesednek a nyugat-németországi eseményekkel kapcsolatos szakelemezgetések, ismét az öreg kontinens bajnoki sorozata kerül a futballvilág érdeklődésének középpontjába. Főként azután, hogy a VB első három helyét az európai csapatok — NSZK, Hollandia, Lengyelország — foglalták el.

Ez évben, január 16-án Párizsban készítette el az UEFA szervezőbizottsága a harmadik EB csoportbeosztását, mégpedig eléggé érdekes módon. Az élre emelték ki a legutóbbi EB negyeddöntőjében szerepelt csapatokat, melléjük osztottak be egy-egy, a csoportban utolsó helyen végzett együttest, valamint Izlandot, amely ezúttal először jelentkezett az európai vetélkedőre. A fennmaradó 16 válogatottat pedig sorsolták a csoportokba.

Április 1-vel már meghatározták az EB teljes menetrendjét, amelynek a hivatalos rajtját augusztus 1-től számítják, gyakorlatilag azonban a szeptember 1-i Finnország—Lengyelország mérkőzés jelentette a nyitányt. A szabályok értelmében a cso-

A II. utánpótlás EB védője a magyar együttes. Balról: Fekete, Váradi, Nagy L., Kántor, Dunai III, Török P., Tóth A., Harsányi, Kiss, Mészáros és Horváth

A III. EB egy másik esélyes együttese, a VB-n döntőbe került holland válogatott. Jobbról balra: Cruyff, Jongbloed, Haan, Rensenbrink, Rijsbergen, Rep, Suurbier, Jansen, van Hanegem, Krol, Neeskens

portmérkőzéseket 1976. január 31-ig kell befejezni, egy kivétel azonban van, február 28-ra kapott engedélyt az NSZK a Málta elleni visszavágójának a megrendezésére. Kilencvenhat mérkőzésen alakul majd ki a negyeddöntő mezőnye, amely az erőviszonyok érdekes alakulásával nagy meglepetéseket is sejtet.

A magyar válogatott, mint a fenti táblázatból kitűnik, meglehetősen kedvező sorsolást kapott és a jelenlegi erőviszonyok figyelembe vételével Ausztria, Wales és Luxemburg ellenében tovább kell kerülnie a legjobb nyolc közé és onnan kísérelheti meg a még előbbre kerülést, lendületet vehet az európai élmezőnyhöz való felzárkózáshoz.

Ide tartozik még, hogy a második EB-vel párhuzamosan kiírták a 23 éven aluliak, azaz az utánpótlás válogatottak Európa-bajnokságát is. Ez hasonló módon zajlik a felnőttek vetélkedőjéhez, e mostani csoportbeosztás is azonos, mindössze az a különbség, hogy Lengyelországot az ötödik csoportból a 8.-ba tették, mivel ide csak Görögország és Bulgária jelentkezett. Az első EB-t Csehszlovákia nyerte a Szovjetunióval szemben elért 2:2-es és 3:1-es eredménnyel. A magyar 23 éven aluliak is ott voltak ebben a küzdelemsorozatban, de a csoportban Bulgária mögött csak másodikként végeztek, nem játszhattak tovább. A második EB viszont már a magyar labdarúgás nagy sikerét hozta, fiataljaink, ha eléggé nehezen is, de keresztülverekedték magukat a kezdeti akadályokon, egyre jobban belelendültek, és végül az NDK elleni döntő visszavágóját — az első mérkőzésen a német fiatalok nyertek 3:2-re — fölényes biztonsággal, a Népstadion lelátóinak tombolása mellett 4:0-ra nyerték.

A magyar labdarúgó-közvélemény mivel nem lehetett része a VB izgalmaiban, nagy érdeklődéssel várja az EB rajtját, a megifjodott magyar labdarúgó-válogatott szereplését.

●

Érdekes Bozsik József szövetségi kapitány esélylatolgatása az EB csoportküzdelmeivel kapcsolatban.

— Az első csoportból minden bizonnyal Anglia kerül tovább. A szigetországi válogatottnak sok javítanivalója van legutóbbi szereplésein, a sajtóból jól ismerjük, milyen erőfeszítéseket tett az új szövetségi kapitány az ütőképes válogatott kialakítására, és a fájó sebek feledtetésére. Csehszlovákiával és Portugáliával szemben azonban lesznek nehéz perceik.

— A második csoportból természetesen a magyar válogatottat szeretném a nyolc között látni, ennek érdekében mindent meg is teszünk, többet erről ma még nem illik mondani.

— A harmadik csoportban minden bizonnyal nagy harcot vív majd a két VB-s csapat, Jugoszlávia és Svédország. Mindkét válogatott kissé meggyengült ugyan, a szakvezetésben is voltak változások, de az első két helyen ők osztoznak.

— A negyedik csoportban Skóciának adnám a legtöbb esélyt, talán azért, mivel láttam a világbajnokságon, ahol csak nagy balszerencséjük miatt nem kerülhettek a második fordulóba.

— A legöldöklőbb küzdelmet az ötödik csoportban az olasz, a holland és a lengyel válogatott vívja majd, szinte egyenlőek az esélyeik, bár inkább Hollandia és Lengyelország felé hajlik a győzelem.

— A hatodik csoportból a Szovjetunió lesz a negyeddöntő résztvevője, a hetedikből, ha tippelni kellene, az NDK-t mondanám csoportgyőztesnek.

— A nyolcadik csoportban a világbajnok NSZK-nak nem jelenthet különösebb akadályt három ellenfele elé kerülése.

— Amit ettől az EB-től még várni lehet: minden ország szakvezetői a világbajnoki tapasztalatok felhasználásával igyekszenek majd javítani reprezentatív együttesük játékát, és ez azt jelentheti, hogy ismét komoly előbbrelépés történhet a sportág ebben az évben már megkezdődött nagyarányú fejlődésében.

Párizsban sorsolták a III. EB csoportjait. A képen az UEFA és a sorsolásban részt vett francia szövetség vezetői. Balról: Marboeuf, Franchi dr., az UEFA elnöke, Domínati, Stanley Rous, aki akkor még a FIFA elnöke volt, Barcs Sándor, az UEFA magyar alelnöke

A BEK ARANYKÖNYVÉBŐL

A Bajnokcsapatok Európa Kupa első döntőjét 1956. június 13-án Párizsban játszotta a Real Madrid és a Stade Reims csapata.

Valahogy természetes volt, hogy a francia Reims bekerült a döntőbe, hiszen a díj ötlete Franciaországban merült fel, s francia kezdeményezésre született meg a BEK kiírása.

Igaz, nem volt egészen eredeti. A húszas és a harmincas években Európa legnépszerűbb labdarúgó díja a Közép-Európa Kupa volt, amelynek létrehozásáért osztrák részről elsősorban Hugo Meisl, magyar részről pedig Dr. Fodor Henrik tevékenykedett. A franciák érdeklődéssel figyelték a KK nagy közönségsikerét, nem utolsósorban azért, mert azokban az időkben Közép-Európából egész sereg labdarúgót vittek Franciaországba. Így Magyarországról is több tucatot, de nem tucatjátékosokat. Soraikban ilyenek voltak: Bukovi, Kohut, Eisenhoffer, a kis Korányi, Simonyi (a Bandi), Lukács, Zavadszky, Kalmár Jenő, Belkó... 1934-ben a Francia Kupa döntőjén például egyszerre négy magyar is játszott. Lukács (a győztes Séte mindkét gólját ő rúgta) és Bukovi a Séte együttesében, Kohut és Eisenhoffer pedig a Marseille balszárnyán.

Amikor először merült fel az a gondolat, hogy meg kellene rendezni a Bajnokcsapatok Tornáját, akkor a franciák rögtön jelentkeztek, s nevezték az akkori legjobb együttesüket, a Séte-t. A svájciak rendezték meg Genfben, amelyen a spanyolokat a Real Irun, az osztrákokat a Vienna, a hollandokat a Go Ahead, a csehszlovákokat a Slavia Prága, a belgákat az SC Bruges, s az olaszokat az akkori bajnok Bologna, a németeket az FC Fürth képviselte, Magyarország az Újpest FC-t nevezte.

A torna magyar sikert hozott. Az Újpest előbb a Real Irunt 3:1-re, majd a Go Ahead együttesét 7:0-ra verte, az elődöntőben pedig a tornát rendező Servette bajnokcsapatát 3:0-ra győzte le. A döntőt nagy várakozás előzte meg, s azt a prágai Slavia ellen az Újpest 3:0-ás győzelemmel nyerte meg. Az újpestiek akkori szép sikeréről még ma is sokat tudna mesélni Volentik Béla vagy a Kaposvárott élő Avar Ricsi.

A l'Équipe szerkesztőségében ennek a tornának a jó ötletére is gondoltak, amikor felvetették a BEK kiírásának gondolatát. És az első év francia sikert is hozott. Az akkor fénykorát élt francia bajnok, a Stade Reims a negyeddöntőben például 4:2-t és 4:4-et ért el a magyar bajnok Bp. Vörös Lobogó (MTK) ellen, majd az elődöntőben a skót Hibernian Edingburgh együttesét verte kétszer is. A Real Madrid ugyanakkor a Servette genf, a belgrádi Partizán és a Milan elleni sikereivel jutott az első döntőbe. Ott a Reims a 9. percben már 2:0-ra vezetett, de végül is a Real Madrid 4:3-as győzelmével aratta első nagy sikerét.

●

Az első döntőn Kopa még a Reims csapatában játszott, de egy évvel később már a Real Madrid mezében küzdött a döntőn. A második évben egyébként a Bp. Honvéd képviselte a magyar színeket. Bilbaóban 3:2-re kikapott, a visszavágó Brüsszelben 3:3-as eredményt hozott.

●

Az 1957—58. évi küzdelmek során a Vasas, a szófiai CDNA, a berni Young Boys és az amszterdami Ajax (2:2 és 4:0!) kiverésével az elődöntőbe került. Ott előbb Madridban játszott, de 4:0-ra kikapott a Realtól, itthon viszont 2:0 arányban visszavágott. Később még kétszer került magyar csapat az elődöntőbe: az ETO és az Ú. Dózsa.

●

1960—61-ben a Benfica és a Barcelona a döntőben. A Benfica edzője Guttmann Béla volt, a Barcelónában Kubala, Kocsis és Czibor játszott. Kocsis és Czibor is egy-egy gólt szerzett, de a Barcelona Aguas, Coluna góljával és Gensana öngóljával 3:2-re nyert. Öt évi szünet után tehát megtört a Real Madrid sorozata, s Benfica pedig először vitte el a pálmát. A következő évben ismét Gutmann Béla vezetése mellett ismételt.

A BEK 1973—74. évi védője, a Bayern München. Álló sor, balról: Roth, Breitner (elment a Real Madridhoz), Zobel, Hansen, Müller, Beckenbauer, Hoeness. Guggol: Sarics gyúró, Maier, Kapellmann, Torstenson

A döntők

1. 1955—56: **Real Madrid (spanyol)**—Reims (francia) 4:3 (2:2). Párizs.
2. 1956—57: **Real Madrid**—Fiorentina (olasz) 2:0 (2:0). Madrid.
3. 1957—58: **Real Madrid**—Milan (olasz) 3:2 (0:0, 2:2, 2:2). Brüsszel.
4. 1958—59: **Real Madrid**—Reims 2:0 (1:0). Stuttgart.
5. 1959—60: **Real Madrid**—Eintracht Frankfurt (NSZK-beli) 7:3 (3:1). Glasgow.
6. 1960—61: **Benfica (portugál)**—Barcelona (spanyol) 3:2 (2:1). Bern.
7. 1961—62: **Benfica**—Real Madrid 5:3 (2:3). Amszterdam.
8. 1962—63: **Milan**—Benfica 2:1 (0:1). London.
9. 1963—64: **Internazionale (olasz)**—Real Madrid 3:1 (1:0). Bécs.
10. 1964—65: **Internazionale—Benfica** 1:0 (1:0). Milano.
11. 1965—66: **Real Madrid**—Partizán Belgrád (jugoszláv) 2:1 (0:0). Brüsszel.
12. 1966—67: **Celtic Glasgow (skót)**—Internazionale 2:1 (0:1). Lisszabon.
13. 1967—68: **Manchester United (angol)**—Benfica 4:1 (0:0, 1:1, 4:1). London.
14. 1968—69: **Milan—Ajax Amszterdam (holland)** 4:1 (2:0). Madrid.
15. 1969—70: **Feyenoord (holland)**—Celtic Glasgow 2:1 (1:1, 1:1, 1:1). Milanó.
16. 1970—71: **Ajax**—Panathinaikosz Athén (görög) 2:0 1:0). London.
17. 1971—72: **Ajax**—Internazionale 2:0 (0:0). Rotterdam.
18. 1972—73: **Ajax**—Juventus (olasz) 1:0 (0:0). Belgrád.
19. 1973—74: **Bayern München (NSZK-beli)**—Atletico Madrid (spanyol) 1:1, hosszabbítás után, a megismételt mérkőzésen 4:0. (1:0). Mindkettő Brüsszelben.

Nálunk néha el akarják zavarni a fotoriportereket, ha bajnokcsapatot vagy jól szerepelt együttest akarnak megörökíteni. Külföldön? Ünnepi díszbe öltözik az egész gárda. Íme egy jól sikerült régi kép a Real Madridról. Az ülő sor közepén, a kupa mögött Di Stefáno, az ülő sorban jobbról a negyedik Puskás

„Régi dicsőségünk . . ." Az utóbbi időkben kevésszer ünnepelhetett a Real Madrid, s így került sor egy rendkívüli ünnepre. Az év elején meghívták Madridba azokat, akikkel 1959—60-ban ötödször szerezték meg a BEK elsőséget s a tévé filmet készített róluk. Álló sor, balról: Bernabeu elnök, Dominguez, Marquitos, Santamaria, Pachin, Vidal, Zárraga, Munoz edző. Guggol: Canario, Del Sol, Di Stefano, Puskás, Gento

A kétszeres BEK-győztes Internazionale gárdája 1965-ben. Álló sor, balról: Suarez, Dellagiovanna, Guarnieri, Cordova, Facchetti, Sirena, Miniussi, Corso, Della Casa gyúró. Középső sor: Canella, Mazzola, Malatrasi, H. Herrera edző, Domenghini, Peiro, Sarti. A földön ül: Picchi, Landini, Jair, Bedin, Gori, Burgnich. Közülük Facchetti és Mazzola maradt csak mostanáig

A gólkirályok

Közel két évtized alatt Európa legjobb góllövői közül igen sokan szerezték meg a BEK gólkirálya címet, nem utolsó sorban azért olyan nagy a névsoruk, mert többször is holtverseny alakult ki az első helyen.

1955—56: **Milutinovics (Partizán Belgrád) 7 gól.** A jugoszláv gólzsák elsősége azért érdemel figyelmet, mert csapata már a legjobb nyolc között esett ki. A Partizán négy mérkőzésen 12 gólt ért el.

1956—57: **Violett (Manchester United) 9 gól.** Az angol csapat az elődöntőig jutott el. Violett a repülő katasztrófánál életét vesztette.

1957—58: **Di Stefano (Real Madrid) 10 gól.** A hatszoros védő spanyol együttes nagy játékmestere társak nélkül csak egyszer szerezte meg az elsőséget.

1958—59: **Fontaine (Reims) 10 gól.** Beállította Di Stefano csúcsteljesítményét. Csapata ekkor másodszor jutott a döntőbe, ott azonban Fontaine, a franciák egyik legnevesebbje már nem tudott gólt elérni.

1959—60: **Puskás (Real Madrid) 12 gól.** Újabb csúcs. A Real—Eintracht Frankfurt döntőn (7:3) Puskás egymaga négy gólt szerzett. Ezt a nagyszerű teljesítményt azóta sem javították meg. Ezen a döntőn egyébként Di Stefano is háromszor rezegtette meg az ellenfél hálóját. BEK-döntőn Di Stefano itt ért el utoljára gólt.

1960—61: **Aguas (Benfica) 10 gól.** A Benfica először lett ekkor BEK-győztes.

1961—62: **Di Stefano, Puskás, Tejada (mindhárom Real Madrid).** Ebben az évben újra a Benfica vitte el a pálmát. Puskás három góljával a Real Madrid szünetig 3:2-re vezetett, de végül is a Benfica 5:3-ra nyert, Puskás BEK-döntőn itt rúgott utoljára gólt. Valamennyi BEK-döntőt számítva Di Stefano és Puskás egyformán 7—7 gólt ért el.

1962—63: **Altafini (Milan) 14 gól.** Újabb csúcs, amit azóta sem javítottak meg. A Milan—Benfica 2:1-es döntőn egyébként a Milan mindkét gólját az akkor még „fiatal" Altafini érte el.

1963—64: **Mazzola (Internazionale) 7 gól.** Az Internazionale—Real Madrid 3:1-es döntőn mind Di Stefano, mind Puskás utoljára szerepelt a döntőben, de egyikük sem tudott eredményes lenni. Mazzola egyébként itt kétszer is betalált a spanyolok hálójába.

1964—65: **Eusebio és Torres (mindkettő Benfica) 9—9 gól.**

1965—66: **Albert (Ferencváros) és Eusebio (Benfica) 7—7 gól.** A Ferencváros a legjobb nyolc között, az Internazionale ellenében esett ki, s a döntőben az Inter Jair góljával 1:0-ra nyert a Benfica ellen.

1966—67: **Van Himst (Anderlecht) 7 gól.**

1967—68: **Eusebio (Benfica) 6 gól.**

1968—69: **Law (Manchester United) 9 gól.**

1969—70: **Jones (Leeds United) 8 gól.** Harmadszor lett angol játékos az első.

1970—71: **Antoniadisz (Panthinaikosz Athén) 10 gól.** A görög csapat — Puskás edző együttese — a döntőbe került, s így nem véletlen Antiniadisz elsősége.

1971—72: **Cruyff (Ajax), Macari (Celtic), Takács (Standard Liege, Újvidékről került Belgiumba) 5—5 gól.**

1972—73: **Müller (Bayern München) 11 gól.**

1973—74: **Müller 8 gól.**

A BEK öröktáblázata

	Elsőség	Részvétel	Játszott	Győzött	Döntetlen	Vesztett	Adott gól	Kapott gól	Pontszám
1. Real Madrid	6	16	103	64	13	26	276	118	141
2. Benfica	2	13	78	42	16	20	177	89	100
3. Ajax	3	9	51	31	9	11	91	53	71
4. Celtic Glasgow	1	8	52	30	10	12	101	44	70
5. Manchester U.	1	5	41	26	7	8	100	45	59
6. AC Milan	2	7	44	26	5	13	116	59	57
7. Internazionale	2	5	41	23	10	8	64	30	56
8. CSZKA Szófia		12	48	20	8	20	80	77	48
9. Dukla Prága		7	37	19	8	10	67	49	46
10. Feyenoord R.	1	6	33	18	8	7	78	35	44
11. Crvena Zvezda B.		9	39	19	6	14	85	60	44
12. Atletico Madrid		4	33	18	6	9	56	31	42
13. Standard Liege		6	32	20	1	11	55	33	41
14. Górnik Zabrze		8	31	17	3	11	52	45	37
15. Juventus Torino		6	31	15	6	10	38	34	36
16. Glasgow Rangers		6	31	17	1	13	59	64	35
17. Anderlecht Br.		10	38	14	6	18	74	76	34
18. Spartak Trnava		5	24	13	7	4	44	20	33
19. Rapid Wien		7	33	15	3	15	52	51	33
20. Stade Reims		4	24	14	3	7	63	30	31
21. Újpesti Dózsa		5	26	12	7	7	42	33	31
22. Vasas		5	25	12	5	8	61	30	29
23. Dinamó Bukarest		7	26	11	4	11	48	48	26
24. Barcelona CF		2	18	11	3	4	45	22	25
25. Bayern München	1	3	18	10	4	4	49	24	24
26. Légia Varsó		4	18	11	2	5	29	16	24
27. Partizán Belgrád		5	25	10	3	12	47	42	23
28. Galatasaray		7	25	8	6	11	29	39	22
29. Panathinaikosz		8	27	7	8	12	35	38	22
30. Liverpool		2	18	8	5	5	33	22	21
31. B. Dortmund		3	18	8	3	7	44	31	19
32. Vorwärts Berlin		6	22	9	1	12	35	33	19
33. Fiorentina		2	13	7	4	2	14	11	18
34. Sparta Prága		2	12	7	3	2	23	17	17
35. Young Boys		4	15	6	5	4	27	26	17

A többi magyar csapat szereplésének összesítése:

Ferencváros	3	12	5	2	5	24	21	12
MTK (Bp. Vörös Lobogó)	2	8	4	1	3	24	18	9
Bp. Honvéd	1	2	—	1	1	5	6	1
Csepel	1	2	—	1	1	3	4	1

Kimutatásunkat az 1973—74. évi eredményekkel zártuk. Addig az Európai Labdarúgó Szövetség 33 tagállamából összesen 200 egyesület vett részt a küzdelmekben. 1974—75-re ez a szám tovább nőt, hiszen az osztrák Vöest Linz, az észak-ír Coleraine, a szovjet Arárát Jereván, a lengyel Ruch Chorzów, az ír Cork Celtic és a román Universitatea Craiova most indult először a BEK-ben.

Cruyff eddig négyszer szerepelt BEK-döntőn. Vajon most a Barcelona CF-fel eljut-e oda? Egyelőre sokat utazik Amszterdam és Barcelona között. Képünkön a kisebbik lányával a repülőtéren

Hosszú idő után újra a BEK-ben szerepel a francia St. Étienne, amely a bajnoki cím mellé a kupát is megnyerte. A képen Hughes csapatkapitány a kupával és Clemence, a kapus

Tippek

Az idei rajt előtt a külföldi, főleg a nyugat-európai lapok bőven foglalkoztak azzal, hogy milyen klubok indulnak a legtöbb eséllyel a BEK 20-ik küzdelmében.

A legtöbb lap első helyen a Barcelónát és a kupát védő Bayern München nevét említette, de nyomban mögötte a Leeds Unitedről lehetett olvasni. A Leeds esélyei azonban a rossz bajnoki rajt után kissé csökkenten jelentkeztek a lapok hasábjain.

Az esélyesek közül a második vonalba a Feyenoord, az 1. FC Magdeburg és az Újpesti Dózsa neve került.

A harmadik vonalban ezeket olvashattuk: Levszki Szófia, Celtic Glasgow, Sporting Lisszabon, Ruch Chorzów, St. Étienne, Slovan Bratislava, Anderlecht.

A felsorolt esélyesek közül néhány már az első fordulóban elbúcsúzott, hiszen ott ilyen párok voltak: St. Étienne—Sporting Lisszabon, Levszki—Újpesti Dózsa, Slovan Bratislava—Anderlecht.

A BEK-ben egyébként most is, akárcsak a korábbi években az őszi idényben csak két fordulót bonyolítanak le, s utána a küzdelem csak tavasszal folytatódik. Ugyanúgy lesz a Kupagyőztesek EK-ban is, viszont az UEFA Kupában most is három forduló kerül sorra az őszi idényben, hogy azután itt is a legjobb nyolccal folytatódjék tavasszal a küzdelem.

Di Stefano — hétszer szerepelt BEK-döntőn

A pampákról indult el

— 1926. július 4-én Barracasban, Buenos Aires egyik kikötőnegyedében születtem. Az argentinai pampákon, szüleim birtokán nőttem fel. A labdarúgást nagyon korán megszerettem. 17 éves koromban már a világhírű River Plate negyedik csapatában játszhattam. Nem sokkal később azonban a Huracán Buenos Aires játékosa lettem, ennél a klubnál írtam alá az első profiszerződésemet. Három éven át szerepeltem a Huracán első csapatában, de a nagy szerelmem továbbra is a River Plate, a Los Millonarios maradt, amely szerintem a világ legnagyobb sportegyesülete, s otthona a 100 000 nézőt befogadó Monumental Stadion. 1947-ben végre megvalósulhattak álmaim. A River Plate legjobb csatársorának közepén játszhattam. Munoz, Moreno, Di Stefáno, Labruna, Loustau — ez volt a csatársorunk összeállítása. Egyszerűen csodacsatársornak becézték. Ez a csatársor 30 bajnoki mérkőzésen 90 gólt ért el, s nyolc pont előnnyel nyerte a bajnokságot a Boca Juniors előtt. Én 28 góllal első alkalommal lettem argentin gólkirály ...

Mindezt a világ egyik legnevesebb játékosa, *Alfredo Di Stefáno* mondta el így.

És folytatta:

— Huszonnyolc gól! Ennyi hasonló körülmények között Európában ritkán születik — az európai biztonsági futballjátékban. Ebben az „első" évben kaptam a „szőke nyíl" becenevet. Ez a név azután végigkísért egész játékos pályafutásomban.

— Hogyan kerültem át Európába, a Real Madridhoz, a legszebb sikereim színhelyére? Egy kicsit körülményes módon. 1948—49-ben az argentin labdarúgást alaposan megrázta a minden idők legnagyobb labdarúgósztrájkja. A River hat hónapon át nem adott nekünk fizetést, s a tartalék játékosokat szerepeltette, mert mi, az első csapat tagjai a valóságnak megfelelőbb szerződést kértünk... Így történt azután, hogy Nestor Rossival és Pederneraval Kolumbiába mentünk, s Bogotában a Millonariosnak szerződést írtam alá. Ez a klub a Dimayor nevű kolumbiai profi szövetséghez tartozott, amely a FIFÁ-n kívül tevékenykedett. A Millonariosnak tehát nem kellett váltságdíjat fizetnie az argentin egyesületünknek. Ilyen körülmények között Kolumbia gyorsan valóságos eldorádója lett a külföldi labdarúgóknak. Sok-sok játékos igyekezett elhelyezkedni a „törvényen kívül álló" kolumbiai klubokbál.

— 1952-ben a Millonarios csapatában Madridban szerepeltem. A Real Madrid akkor ünnepelte 50 éves fennállását. 4:2-re győztünk ellene, s a kolumbiai csapat mind a négy gólját én értem el. Általános feltűnést keltett a játékom, s e naptól kezdve még erősebbé lett a Real Madrid és a Barcelona elkeseredett vetélkedője. Mindkettő ugyanis meg akart engem szerezni, a madridiak rafináltabbaknak bizonyultak, s a Real Madridhoz kerültem. A többit, a továbbiakat már Európa is ismeri. Dél-Amerikában négyszer szerepeltem bajnokcsapatban. Egyszer a River Plate, háromszor pedig a Millonarios csapatában, a Real Madriddal pedig sorozatban nyertük a bajnokságokat, s ötször egymás után a Bajnokcsapatok EK-t, kétszer voltam a BEK gólkirálya. 1957-ben és 1959-ben elnyertem az Aranylabdát, azaz Európa legjobb labdarúgója lettem. 1963-ban, az Angol Labdarúgó Szövetség 100 éves jubileumán a világválogatott kapitánya voltam. 40 alkalommal szerepeltem az argentin és a spanyol válogatottban, s 29 gólt értem el, 260 alkalommal megszakítás nélkül szerepeltem a Realban... — Sok-sok ilyen számot tudnék még felsorolni... Valamennyihez csak egyet tudok hozzátenni: nekem mindig mindenem volt a labdarúgás. Ez az életem leglényegesebb része. Ma talán már nem olyan nagyon mint régen, hiszen ma már „csak" edző vagyok. De...

— Az egykori játékostársaim? Sokon voltak, sokan és kiválóak. Az egyik legkiválóbb Puskás Ferenc... Amikor a Real Madridhoz került még csak hírből ismertem, azaz, hogy még hírből is elég szerényen. Az öltözőbe odajött hozzám, akkor még csak egy-két szót tudott spanyolul. Beszélt, kezével mutogatott. „Du! Stefán!..." Beszélt, kiabált, mutogatott... Az jött ki belőle, hogy ha játék közben ő kiabálni kezd, hogy Stefán, akkor én csak szaladjak a kapu felé. Ráhagytam... Jött a mérkőzés, az első Stefánra még nem figyeltem fel. Előretolt középcsatárt játszottam azokban az időkben. Egyszercsak hallom, hogy Puskás újra ordítja a saját tájszólásában a nevemet. Erre már felfigyeltem, s mint a nyíl törtem előre az ellenfél kapuja felé. Egyszercsak előttem szállt le egy pompásan ívelt labda, lekezeltem, kapura rúgtam, gól. Azon a mérkőzésen háromszor értem így el gólt, s utána még sokszor... Később én ajánlottam Puskásnak, hogy időnkint cseréjünk szerepet, ez azután mind gyakrabban fordult elő. Hol én voltam a végrehajtó és ő a kiszolgáló, hol én a kiszolgáló és ő a végrehajtó... Azt hiszem kevesen értették meg annyira egymást, mint mi ketten.

Real Madrid és Benfica most „csak” a KEK-ért

A Kupagyőztesek EK eddigi védői:

1. 1960—61: **Fiorentina (olasz)**—Glasgow Rangers (skót) 2:0 és 2:1. Itt még két döntőt játszottak oda-vissza alapon.
2. 1961—62: **Atletico Madrid (spanyol)**—Fiorentina 1:1. Glasgow-ban. A megismételt döntőn a madridiak Stuttgartban 3:0-ra nyertek.
3. 1962—63: **Tottenham Hotspurs (angol)** — Atletico Madrid 5:1. Rotterdam.
4. 1963—64: **Sporting Liszszabon (portugál)** — MTK (magyar) 3:3. Brüsszel, a megismételt mérkőzésen a Sporting Antwerpenben 1:0-ra nyert. Az MTK így jutott el a döntőig: Slavia Szófia (bolgár) 1:0 és 1:1; Motor Zwickau (NDK-beli) 0:1 és 2:0; Fenerbahce (török) 2:0 és 1:3. Itt még nem számították az idegenben rúgott gólok, s ezért Rómában harmadik mérkőzést vívtak, s azon az MTK 1:0-ra nyert, Celtic Glasgow 0:3 és 4:0 (!)
5. 1964—65: **West Ham United (angol)**—München 1860 (NSZK-beli 2:0. London.
6. 1965—66: **Borussia Dortmund (NSZK-beli)** —Liverpool (angol) 2:1. Hoszabbítás után.
7. 1966—67: **Bayern München (NSZK-beli)** — Glasgow Rangers 1:0, hosszabbítás után. Nürnberg.
8. 1967—68: **Milan (olasz)** —Hamburger SV (NSZK-beli) 2:0. Rotterdam.
9. 1968—69: **Slovan Bratislava csehszlovák)** — Barcelona (spanyol) 3:2. Bázel.
10. 1969—70: **Manchester City (angol)** — Gornik Zabrze (lengyel) 2:1. Bécs.
11. 1970—71: **Chelsea (angol)**—Real Madrid (spanyol) 1:1, hosszabbítás után. A megismételt döntőn 2:1 a Chelsea javára. Mindkét mérkőzést Athénben játszották.
12. 1971—72: **Glasgow Rangers** — Dinamo Moszkva (szovjet) 3:2. Barcelona.
13. 1972—73: **Milan** —Leeds United (angol) 1:0 Szaloniki.
14. 1973—74: **1. FC Magdeburg (NDK-beli)** — Milan (olasz) 2:0. Rotterdam.

●

Az MTK mögött az Újpesti Dózsa szerepelt még jól ebben a díjban — egyszer. 1961—62-ben kiverte a máltai Florianát, a holland Ajaxot, a skót Dunfermlinet, majd az elődöntőben a Fiorentina ellen mindkét mérkőzését elvesztette.

●

A Ferencváros most indult harmadszor. 1960—61-ben a Glasgow Rangers már az 1. fordulóban kiverte a zöld-fehéreket, majd 1972—73-ban, a 2. fordulóban a Sparta Prága ütötte el a továbbjutástól.

●

Az eddigi védők közül most egy sem szerepel a KEK mezőnyében, viszont indult a BEK hatszoros védője, a Real Madrid és a BEK kétszeres védője, a Benfica.

●

Túl sok olyan csapat került a KEK 1974—75. évi mezőnyébe, amely csak a kupadöntő második helyezettje volt, a győztes ugyanis a bajnokságot is megnyerte. Slavia Prága, Monaco, Avenir Beggen, Benfica, Dundee United, Dinamó Kijev, Busrsaspor — ezek mind vesztettek a döntőben, de most mégis a KEK-ért indultak, illetőleg küzdöttek az első fordulóban. Tegyük hozzá, hogy még II. osztályú csapat is bekerült a küzdők soraiba: a dán Vanlöse.

Az UEFA Kupa idei résztvevőinek névsora valahogy jobban cseng, mint a KEK-é ...

AZ ŐSZI FUTBALL-MAGAZIN ÍRÓI:

BOSKOVICS JENŐ, HOFFER JÓZSEF, MATTANOVICH BÉLA, TABÁK ENDRE

A KEK 1973—74. évi döntőjén az NDK-beli 1. FC Magdeburg simán nyert 2:0-ra a védő Milan ellen — nem kis meglepetésre. A döntő egyik jelenete. Balról: Raugust (Magdeburg) két milánói, Lanzi és Anguilletti ellen küzd

A XVI. UEFA Kupa egyik nagy esélyese a tavalyi BEK döntős Atletico Madrid. Álló sor, balról: Reina, Melo, Eusebio, Capon, Adelardo, Garate. Guggol: Luis, Irureta, Ayala, Alberto, Becerra

Az 1973—74-es UEFA Kupa-győztes Feyenoordból a csapatkapitány Wim Jansen emeli boldogan a magasba a trófeát. Mellette feltartott bal kézzel a sokszoros válogatott Rinus Israel. A Feyenoord most a BEK-ben indult

Világsztárok

Az Európai Labdarúgó Szövetség (UEFA) három küzdelemsorozata közül az UEFA Kupának a legváltozatosabb a története. Először Vásárvárosok Kupájának nevezték, s az első kiírásban négy év alatt bonyolították le, 1955-től 1958-ig. Érdemes visszaemlékezni arra, hogy ennek a maratoni tornának Barcelona volt a győztese, mégpedig úgy, hogy a döntőben 6:0, 2:2-es eredményt ért el London ellen. A legközelebbi torna már csak két évig tartott — 1958—1960 —, majd 1960—61-gyel, a másik két trófeához hasonlóan évenként került megrendezésre — névváltozással. 1966—67-től már Európai Vásárvárosok Kupájaként szerepelt az európai versenynaptárban, majd 1970—71-től keresztelték UEFA Kupára.

Az a fajta változás is érintette ezt a versenyformát, hogy amíg 1972-ig külön szervezőbizottsága volt, ez az UEFA Végrehajtó Bizottságának 1972. június 8-i bécsi ülésén hozott határozata után a közös bizottságba épült, úgyhogy jelenleg már egy gazdája van a BEK-nek, a KEK-nek és az UEFA Kupának. Elnöke dr. Artemio Franchi, az UEFA elnöke, egyik alelnöke Barcs Sándor.

1974—75-tel a XVI. sorozat zajlik ebben a kupavetélkedőben, s szeptember 18-án a hagyományoknak megfelelően 64 csapat kezdte a rajtot. A 31 nevezett ország közül Anglia, az NSZK és Olaszország 4—4 képviseletet kapott, Spanyolország, Ausztria és Hollandia 3—3-at, ez utóbbi két nemzet sorsolással jutott a harmadik helyhez, 18 labdarúgó szövetség — köztük az MLSZ is — 2—2 csapatot nevezhetett, míg a sportág harmadik vonalában szereplő országok — mint pl. Izland, Málta, Luxemburg stb. — 1—1 csapattal indulhattak.

A díj korábbi védői közül egy sincs a jelenlegi mezőnyben. Ha egyébként az ember alaposabban elemezgeti a három kupa erőviszonyait, nagyon könnyen olyan következtetést is levonhat, hogy talán az UEFA Kupában lesz majd a legnagyobb küzdelem, hiszen olyan patinás csapatok találhatók a több mint öt tucat együttes között mint a háromszoros BEK győztes Ajax Amsterdam, a kétszer BEK-et nyert milanói Internazionale, a legutóbbi BEK döntőben szerepelt, egyszeres KEK-győztes Atletico Madrid, és sok más volt országos bajnok: Borussia Mönchengladbach, Derby County, Rapid, Juventus, Dukla Praga, Dinamo Moszkva, Partizán stb. Közülük a nemrég Budapesten is szerepelt Borussia Mönchenglandbach két éve alig maradt alul ennek a tornának a döntőjében a Liverpoollal szemben, 3:2-es, az angolok elsőségét jelentő összesítéssel. Hennes Weisweiler csapata ismét nagy reményekkel indult a küzdelemben, önbizalmukat min-

az UEFA Kupáért

den bizonnyal nagyban növeli a világbajnoki aranyérmes játékosok — Vogts, Bonhof, Heynckes, Wimmer és a VB tartalék kapus Kleff — jelenléte.

A VB-n nagyszerűen szerepelt játékosokat vonultat fel az Ajax Amsterdam — Suurbier, Krol, Haan, Rep, Keizer, — és a Legia Varsó is Deyna, Gadocha és Cmikiewicz személyében. Hacsak a nyugatnémetországi világbajnokságon kitűnt labdarúgók számát vennénk figyelembe, kétségtelenül az Ajax látszik a legnagyobb favoritnak, de ebben a vetélkedőben nem adják könnyen az első helyet, sok minden megtörténhet a heves, 1975 május 21-ig folyó csatározásokon.

Az UEFA Kupának egyébként nem teljesen egyeznek meg a játéknapjai a másik két kupáéval. Az első két forduló időpontja azonos; az első forduló után a 16-ba jutásért október 23-án és november 6-án kell mérkőzniük az állva maradt csapatoknak, s győzteseknek viszont a BEK-től, és a KEK-től eltérően még kétszer pályára kell lépniük ebben az évben, mégpedig november 27-én és december 11-én, hogy itt is kialakulhasson a legjobb nyolc mezőnye.

A továbbiakban, a döntőig egyeznek a terminusok mind a három versengésben — negyeddöntő: március 5. és 19., elődöntő: április 9. és 23. —, az UEFA Kupában azonban a trófea sorsát nem egy semleges pályán sorra kerülő finálé dönti el, hanem két mérkőzés, mindkét csapat egyik mérkőzését otthonában játssza. Az UEFA Kupa döntői: május 7. és 21.

A jelenlegi erőviszonyok figyelembevételének mellőzésével az UEFA Kupa mezőnyének egyik legnagyobb multú csapata a bécsi Rapid. Hogy hány fordulót tud majd előrehaladni a nagy nemzetközi vetélkedésben, az a jövő kérdése, de akár hagyománytiszteletből is érdemes egy kicsit ráirányítani a reflektorfényt. A nagyhírű osztrák labdarúgás mindenkori reprezentánsa volt az 1898-ban alakult első bécsi munkás klub, amely 1911-től 1968-ig 25-ször szerezte meg az osztrák bajnoki címet, és az 1950-es években Európa egyik legjobb csapatának bizonyult. Ebben az időben győzte le többek között a londoni Arsenalt 6:1-re. Az osztrák kupát nyolcszor nyerte el, legutóbb 1972-ben, miközben olyan játékosokat adott az osztrák labdarúgó válogatottnak, mint: Uridil, Binder, Zeman, Merkel, Happel, Hanappi. A klub színe az alakulás utáni kékpirosról zöld-fehérre változott, otthona azonban mindmáig a XIV. kerületben levő hütteldorfi pálya, amelyet egészen korszerű, minden igényt kielégítő stadionná alakítottak át. A Rapid nemzetközi sikerei közé tartozik az 1938-as és 1952-es Közép-Európa Kupa győzelem.

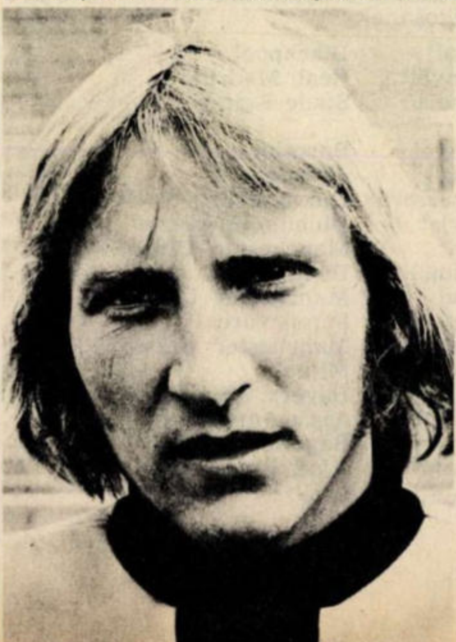

Az egyik résztvevő, a kevésbé ismert FC Twente. Felső sor, balról: Ardesch, van Ierssel, Streuer, Bos, Jeuring, Pahlplatz, Cler (a kapus), középen: Kohn edző, Thijssen, Brinks, Brugging, Zuidema, Drost, Morsing másodedző. Alul: Van der Vall, de Vries, Granen, Notten, Achterberg

Négy kiválóság a Borussia Mönchengladbachból. Fent balról Wimmer, jobbról Bonhof, lent balról Kleff és jobbról a dán Jensen. Mind a négy többszörös válogatott

KK-harmincharmadszor

Jólesik fellapozni az olasz Almanacco Illustrato Calciót, az évről évre megjelenő terjedelmes évkönyvet, mert nemzetközi kupák rovatot még ma is a Coppa Europa Centrale-val, azaz a KK-val kezdi... Jólesik fellapozni, mert hiszen a magyar csapatok a legtöbb sikert a KK-ban érték el. Az olaszok a felsorolást azért kezdik a KK-val, mert ez a kupa a legidősebb Európában. Még néhány év, s már félszáz éves lesz.

A KK eddigi védői

1929: **Sparta Prága** (Csehszlovákia).
1928: **Ferencváros** (Magyarország).
1929: **Újpest** (Magyarország).
1930: **Rapid Wien** (Ausztria).
1931: **Vienna** (Ausztria)
1932: **Bologna** (Olaszország).
1933: **Austria Wien** (Ausztria).
1934: **Bologna** (Olaszország).
1935: **Sparta Prága** (Csehszlovákia).
1936: **Ausztria Wien** (Ausztria).
1937: **Ferencváros** (Magyarország).
1938: **Slavia Prága** (Csehszlovákia).
1939: **Újpest** (Magyarország). A döntőben a Ferencváros ellen nyert.
1940 és 1954 között nem kerül kiírásra
1955: **Vörös Lobogó** (Magyarország).
1956: **Vasas** (Magyarország).
1957: **Vasas** (Magyarország).
1958: Nem került kiírásra
1959: **Bp. Honvéd** (Magyarország). A döntőben az MTK ellen nyert.
1960: **Magyarország.** Ekkor a csapatok teljesítményeit országonként értékelték. Az Újpesti Dózsa, a Ferencváros, a Vasas, az MTK, a Diósgyőri VTK és a Tatabányai Bányász összesen 17 pontot szerzett. 2. Jugoszlávia 15, 3. Csehszlovákia 13, 4. Olaszország 8, 5. Ausztria 7 pont.
1961: **Bologna** (Olaszország).
1962: **Vasas** (Magyarország).
1963: **MTK** (Magyarország).
1964: **Spartak Sokolovo Prága** (Csehszlovákia).
1965: **Vasas** (Magyarország).
1966: **Fiorentina** (Olaszország).
1967: **Spartak Trnava** (Csehszlovákia).
1968: **Crvena Zvezda Belgrád** (Jugoszlávia).
1969: **Inter Bratislava** (Csehszlovákia).
1970: **Vasas** (Magyarország).
1971: **Cselik Zenica** (Jugoszlávia).
1972: **Cselik Zenica** (Jugoszlávia).
1973: **Tatabánya** (Magyarország).
1974: **Tatabánya** (Magyarország

Eddig tehát tizenöt alkalommal született magyar siker. A csehszlovák csapatok hatszor, az olasz és az osztrák csapatok négyszer-négyszer, a jugoszlávok pedig háromszor védték a díjat.

Most a Tatabánya és a Bp. Honvéd képviseli a magyar színeket. A Tatabányai Bányász a védő, s védte tavaly is. Kétszer egymásután. Ez a múltban csak a Vasasnak és a Cselik Zenicának sikerült. Háromszor egymásután még sohasem volt ugyanaz a csapat a védő.

A nagy nemzetközi kupák árnyékában ma már kissé eltörpül a KK. Régen főleg nyáron rendezték a mérkőzéseket, hatalmas érdeklődés mellett. A régi magyar sikerek közül még ma is sokszor emlegetik a Ferencváros nagy fegyvertényét. A 30-as években, pontosan 1937-ben Bécsben 4:1-re kikapott az Austriától, biztos kiesőnek látszott, de az Üllői úton 6:1 arányban vágott vissza és jutott a döntőbe, ahol a Lazio ellen diadalmaskodott.

És a Vasas 9:2-es győzelme a bécsi Rapid ellen 1956-ban, 100 000 néző előtt a Népstadionban...

Még sok ilyen szép emléket lehetne felsorolni. A legörvendetesebb azonban az, hogy a régi sikereket most is gyarapítják a klubjaink.

Aranylabdások

A France Football című francia lap szavazatok alapján minden évben odaítéli az Aranylabdát Európa legjobb játékosának.

1956: **Stanley Matthews**	angol	Blackpool
1957: **Alfredo di Stefano**	spanyol	Real Madrid
1958: **Raymond Kopa**	francia	Stade Reims
1959: **Alfredo di Stefano**		
1960: **Luis Suarez**	spanyol	Barcelona
1961: **Omar Sivori**	olasz	Juventus
1962: **Josef Masopust**	csehszlovák	Dukla Prága
1963: **Lev Jasin**	szovjet	Dinamo Moszkva
1964: **Dennis Law**	skót	Manchester United
1965: **F. da Silva Eusebio**	portugál	Benfica
1966: **Bobby Charlton**	angol	Manchester United
1967: **Albert Flórián**	magyar	Ferencváros
1968: **Georg Best**	észak-ír	Manchester United
1969: **Gianni Rivera**	olasz	Milan
1970: **Gerd Müller**	ny.-német	Bayern München
1971: **Johann Cruyff**	holland	Ajax Amsterdam
1972: **Franz Beckenbauer**	ny.-német	Bayern München
1973: **Johan Cruyff**	holland	Ajax Amsterdam

És ki kapja meg most, decemberben tizenkilencedszer?

AZ NB I LEGÉNYSÉGE

Már szinte hagyomány, hogy a Labdarúgás bemutatja az NB I-ben szereplő klubok játékosait.

Mostani összeállításunkba a szokott adatok mellé újabb is került: a név után zárójelben a játékos — az MLSZ-nek is bejelentett — állandó mezszáma.

Csaknem 300 élvonalbeli játékos adataival, fényképével ismerkedhet meg ezúttal a kedves olvasó, közöttük természetesen igen sokan akadnak olyanok, akik először jutottak el az NB I-es kerettagságig.

A név és az állandó mezszám után a második sorban a születési adatok következnek. A harmadik sorban a testmagasság és súly, a negyedikben az eddigi NB I-es mérkőzések és az ott lőtt gólok száma olvasható.

Az utolsó sorban az A-válogatott mérkőzések számát és a válogatottban elért gólok számát tüntetjük fel, ha ilyenek is voltak.

Ezúttal azokat a játékosokat mutatjuk be, akik elsősorban jönnek számításba a bajnokságban. Év közben — minden bizonnyal — mások is bemutatkoznak, ezekről a labdarúgókról a későbbiek folyamán a mostanihoz hasonló módon adunk ismertetést.

Kimutatásunkat az 1974—75. évi bajnokság rajtja előtt zártuk.

ÚJPESTI DÓZSA

Bene Ferenc (9)
1944. 12. 17.
Balatonújlak
170, 70.
356 m., 269 g.
V.: 70-szer. G.: 36.

Dunai II Antal (10)
1943. 3. 21. Gara
184, 80.
292 m., 192 g.
V.: 31-szer. G.: 9.

Dunai III Ede (5)
1949. 7. 14. Budapest
180, 68.
198 m., 15 g.
V.: 9-szer. G.: 2.

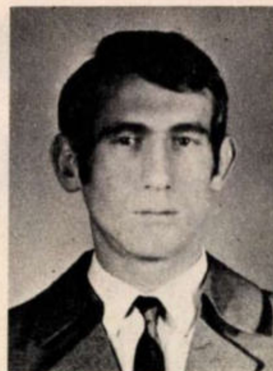
Fazekas László (14)
1947. 10. 15. Budapest
173, 64.
224 m., 112 g.
V.: 31-szer. G.: 8.

Fekete László (7)
1954. 4. 14. Budapest
176, 73.
18 m., 10 g.
V.: 2-szer.

Harsányi László (3)
1951. 3. 13. Budapest
188, 76.
61 m.
V.: 1-szer.

Horváth József (6)
1949. 5. 21. Budapest
187, 78.
108 m., 10 g.
V.: 3-szor.

Juhász Péter (4)
1948. 8. 3. Losonc
176, 70.
107 m., 6 g.
V.: 24-szer. G.: 1.

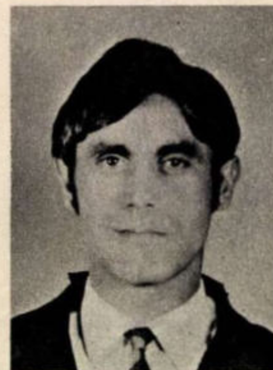
Kellner Jenő (13)
1950. 1. 13. Tokod
175, 69.
43 m., 8 g.

Kolár Endre (2)
1950. 2. 17. Budapest
180, 70.
33 m., 1 g.
V.: 2-szer.

Nagy László (12)
1949. 10. 21. Buzsák
173, 67.
132 m., 34 g.
V.: 3-szor. G.: 1.

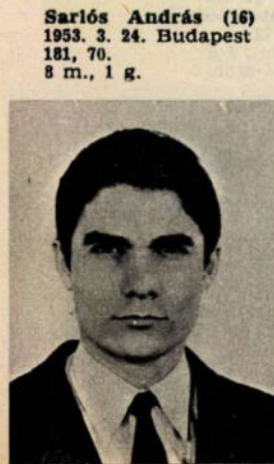

Noskó Ernő (15)
1945. 5. 26.
Cserhát-Szentiván
178, 73.
257 m., 5 g.
V.: 10-szer.

Rothermel Ádám (20)
1948. 6. 14. Budapest
189, 81.
94 m.
V.: 10-szer.

Sarlós András (16)
1953. 3. 24. Budapest
181, 70.
8 m., 1 g.

Szigeti Károly (1)
1949. 1. 17. Budapest
182, 76.
15 m.

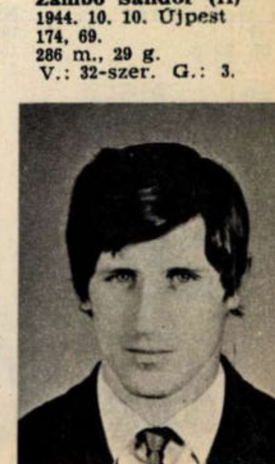
Tóth András (8)
1949. 9. 5. Újpest
181, 66.
115 m., 19 g.
V.: 2-szer.

Törőcsik András (17)
1955. 5. 1. Budapest
172, 66.

Zámbó Sándor (11)
1944. 10. 10. Újpest
174, 69.
286 m., 29 g.
V.: 32-szer. G.: 3.

FERENC-VÁROS

Bálint László (3)
1948. 2. 1. Budapest
179, 71.
158 m., 9 g.
V.: 21-szer. G.: 1.

Branikovits László (8)
1949. 12. 18.
Budapest
178, 74.
181 m., 60 g.
V.: 4-szer. G.: 1.

Domján László (20)
1948. 3. 23. Budapest
185, 78.
9 m.

Ebedli I Ferenc (17)
1952. 9. 22. Budapest
180, 70.

Ebedli II Zoltán (18)
1953. 10. 26.
Budapest
178. 65.
25 m., 1 g.

Engelbrecht Zoltán (22)
1953. 10. 24.
Esztergom
174, 67.
20 m., 1 g.

Eipel Ferenc (15)
1949. 3. 10. Budapest
176, 63.
12 m.

Géczi István (1)
1944. 3. 16. Sajóörs
184, 84.
280 m.
V.: 23-szor.

Juhász István (5)
1945. 7. 17. Budapest
180, 74.
257 m., 38 g.
V.: 23-szor. G.: 1.

Kelemen Gusztáv (14)
1956. 9. 2. Budapest
175, 68.
7 m., 2 g.

Martos Győző (12)
1949. 12. 15.
Budapest
179, 69.
46 m., 2 g.

Máté János (11)
1948. 12. 23. Bonyhád
173, 74.
157 m., 57 g.
V.: 4-szer. G.: 2.

Megyesi István (4)
1949. 3. 31.
Csánytelek
179, 70.
127 m., 2 g.
V.: 6-szor.

Mucha József (6)
1951. 10. 25. Dorog
175, 71.
116 m., 19 g.

Nyilasi Tibor (19)
1955. 1. 18. Várpalota
189. 76.
2 m.

Pusztai László (7)
1946. 3. 1. Szentes
179, 77.
182 m., 59 g.
V.: 1-szer.

Szabó Ferenc (9)
1956. 1. 4.
Celldömölk
180, 67.
5 m., 3 g.

Végh Péter (2)
1949. 10. 20.
Balatonföldvár
178, 72.
109 m., 2 g.
V.: 6-szor.

RÁBA-ETO

Baumann János (6)
1952. 9. 21.
Bakonyoszlop
176, 71.
22 m.

Borbély László (1)
1942. 11. 9. Újpest
181, 78.
83 m.

Brandisz Miklós (13)
1949. 3. 27. Győr
182, 74.
3 m.

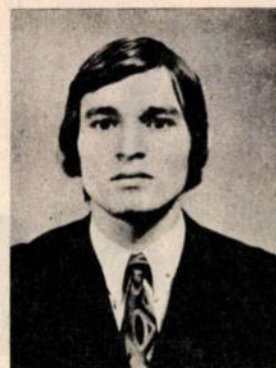
Csidei Gábor (11)
1947. 11. 24. Győr
172, 65.
18 m., 3 g.

Földes Dénes (17)
1943. 8. 5.
Mosonmagyaróvár
190, 81.
72 m.

Fűzi Géza (16)
1951. 4. 28.
Fertőszentmiklós
172, 64.

Glázer Róbert (10)
1950. 1. 21. Győr
176, 63.
91 m., 18 g.

Horváth László (12)
1953. 10. 12. Győr
176, 67.
91 m., 6 g.

Izsáki László (4)
1943. 9. 14. Tata
174, 72.
200 m., 1 g.

Pénzes Mihály (9)
1950. 8. 21. Sopron
172, 67.
78 m., 14 g.

Póczik József (14)
1953. 7. 21. Budapest
176. 71.
82 m., 20 g.
V.: 1-szer.

Pozsgai Lajos (3)
1949. 10. 16. Győr
182, 74.
132 m., 4 g.

Sebők György (2)
1948. 8. 24.
Mórahalom
178, 66.
56 m.

Somogyi József (5)
1946. 8. 25.
Nagyszentjános
172, 73.
216 m., 36 g.
V.: 2-szer.

Stolcz János (7)
1942. 5. 12. Eplény
180, 77.
209 m., 67 g.

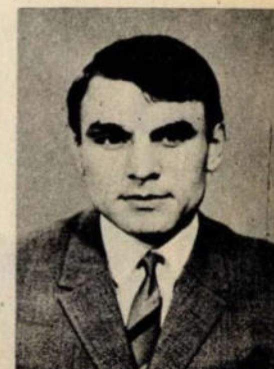
Szokolai László (19)
1952. 3. 25. Budapest
173, 65.

Varga József (21)
1955. 1. 24. Szőny
175, 65.

Varsányi Tibor (8)
1945. 2. 26.
Hajdúnánás
169, 70.
186 m., 50 g.

VIDEOTON

Burka Imre (11)
1945. 5. 5.
Kunszentmárton
177, 77.
135 m., 12 g.

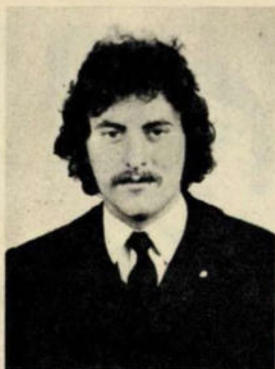
Czeczeli Károly (4)
1951. 12. 4. Barcs
171, 65.
41 m., 2 g.

Fejes Gábor (6)
1947. 4. 8. Budapest
175, 72.
161 m., 5 g.
V.: 3-szor.

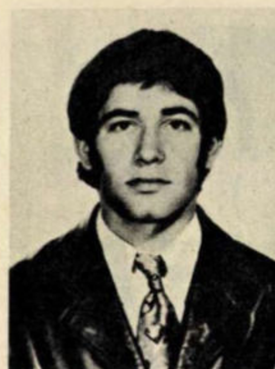
Hartyáni Gábor (12)
1947. 11. 23. Újpest
176, 70.
88 m., 4 g.

Karsai László (10)
1947. 12. 5. Budapest
179, 71.
161 m., 47 g.
V.: 7-szer. G.: 1.

Kovács József (5)
1949. 6. 20.
Balatonlelle
179, 78.
136 m., 8 g.
V.: 12-szer.

Kovács László (1)
1951. 4. 24. Tatabánya
183, 56.
48 m.

Kúti László (15)
1954. 10. 23.
Székesfehérvár
177, 67.
19 m.

Mester István (17)
1945. 7. 11.
Székesfehérvár
178, 70.
108 m., 1 g.

Nagy II János (8)
1947. 11. 23. Debrecen
170, 68.
120 m., 20 g.
V.: 1-szer.

Nagy III János (3)
1950. 8. 3. Székesf.
184, 74.
77 m., 3 g.

Nyitrai Ferenc (14)
1949. 12. 3. Kalocsa
178, 71.
27 m.

Szabó István (20)
1949. 9. 9. Tiszakürt
178, 74.
53 m.

Szabó Károly (16)
1948. 11. 19.
Székesfehérvár
170, 72.
59 m., 2 g.

Szalmássy Tamás (9)
1946. 5. 6. Pápa
177, 67.
78 m., 22 g.

Tieber László (13)
1949. 8. 30.
Sárszentmihály
173, 68.
36 m., 8 g.

Vass István (2)
1950. 10. 15.
Kiskunhalas
183, 69.
31 m., 1 g.

Wollek Tibor (7)
1947. 10. 7. Budapest
179, 78.
128 m., 46 g.

Arany Mihály (6)
1946. 12. 12.
Debrecen
180, 75.
153 m., 17 g.

Brünyi Béla (21)
1948. 4. 12. Maglód
186, 80.
33 m.

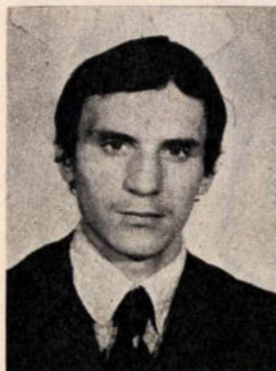

Csapó Károly (19)
1952. 2. 23.
Agyagosszergény
176, 67.

TATA-BÁNYA

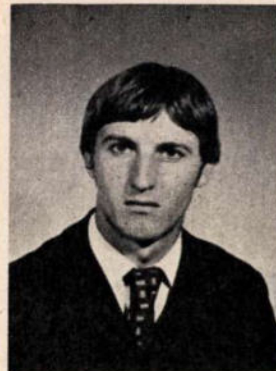
Czakó Sándor (14)
1952. 10. 14. Gyömrő
180, 71.
17 m.

Dákai Ervin (17)
1953. 9. 24.
Tatabánya
186. 77.
11 m.

Dombai András (11)
1953. 11. 25.
Budapest
184, 81.
2 m.

Halász István (8)
1951. 10. 12. Rakamaz
174, 68.

Hegyi Imre (15)
1951. 8. 25. Budapest
170, 64.
6 m.

Hernádi László (2)
1945. 10. 14.
Olaszliszka
178, 74.
124 m., 17 g.

Horváth László (4)
1945. 10. 14.
Celldömölk
180, 76.
174 m., 2 g.

Knapik István (16)
1950. 7. 12. Budapest
168, 69.
29 m.

Kovács Tibor (3)
1939. 2. 4.
Mátészalka
184, 77.
248 m., 7 g.

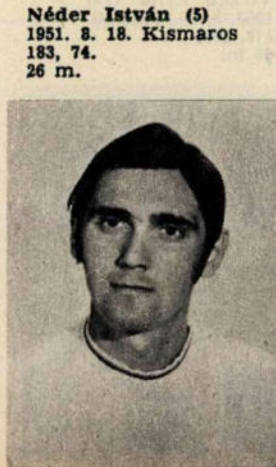

Kőműves Mihály (9)
1947. 1. 17.
Dombóvár
180, 74.
84 m., 34 g.

Nagy István (18)
1951. 2. 9. Nyírbátor
173, 63.
90 m., 9 g.

Néder István (5)
1951. 8. 18. Kismaros
183, 74.
26 m.

Sallói István (13)
1945. 7. 16.
Balassagyarmat
180, 73.
24 m., 2 g.

Szabó György (7)
1942. 4. 24. Guta
172, 67.
247 m., 60 g.

Tóth Kálmán (10)
1944. 8. 13.
Szombathely
170, 64.
230 m., 66 g.
V.: 3-szor. G.: 1.

BP. HONVÉD

Bartos Sándor (11)
1950. 11. 20.
Budapest
182, 73.
70 m., 17 g.

Egervári Sándor (12)
1950. 7. 15. Pomáz
178, 72.
41 m.

Fehérvári János (21)
1953. 1. 8. Orosháza
177, 71.
51 m., 5 g.

Gujdár Sándor (1)
1951. 11. 8. Szentes
184, 70.
50 m.

Kelemen József (2)
1948. 5. 30. Hatvan
178, 72.
135 m.
V.: 3-szor.

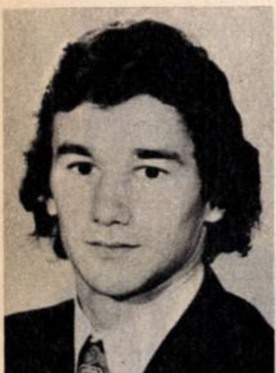
Kocsis Lajos (8)
1947. 6. 17. Szeged
167, 68.
243 m., 90 g.
V.: 29-szer. G.: 7.

Kollár József (20)
1954. 9. 7. Budapest
182, 74.
4 m.

Kozma Mihály (10)
1949. 9. 1. Tápé
179, 74.
189 m., 128 g.
V.: 13-szor. G.: 3.

Kőhalmi Gábor (17)
1955. 10. 31.
Szombathely
183, 73.
6 m.

Lukács Sándor (4)
1951. 9. 20. Budapest
179, 73.
74 m., 1 g.

Morgós Gábor (7)
1954. 3. 5. Budapest
172, 67.
30 m., 6 g.

Pál József (5)
1950. 11. 29. Szolnok
178, 76.
104 m., 13 g.

Páncsics Miklós (3)
1944. 2. 4. Gara
185, 83.
211 m., 1 g.
V.: 37-szer.

Pintér Sándor (9)
1950. 7. 18. Pomáz
173, 74.
98 m., 17 g.

Peszeki Jenő (15)
1949. 6. 5. Esztergom
176, 66.
25 m., 7 g.

Szűcs Lajos (6)
1943. 12. 10. Apatin
178, 76.
260 m., 16 g.
V.: 37-szer. G.: 2.

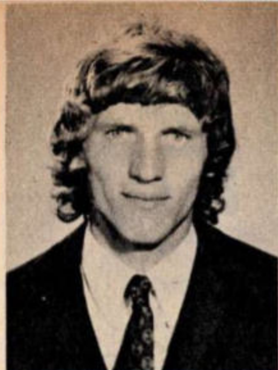

Virágh Ernő (16)
1953. 5. 30. Szeged
178, 70.
56 m.

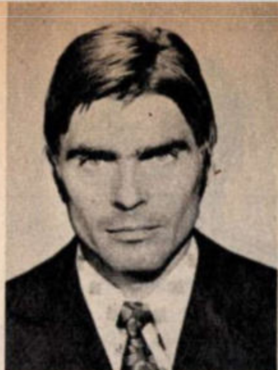

Weimper István (13)
1953. 8. 27. Soroksár
180, 78.
76 m., 14 g.

Bálint László (9)
1951. 11. 2.
Kiskunfélegyháza
175, 71.
25 m., 6 g.

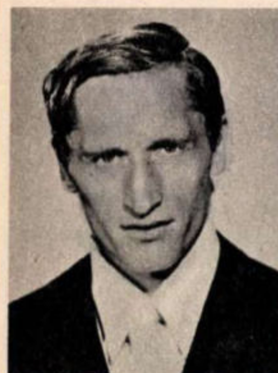

Bencsik Vilmos (11)
1946. 7. 15.
Dunaföldvár
166, 64.
84 m., 13 g.

Cserneczky László (17)
1954. 2. 14. Táska
184, 75.
3 m.

PÉCSI MSC

Dárdai Lajos (18)
1949. 11. 22. Véménd
170, 64.

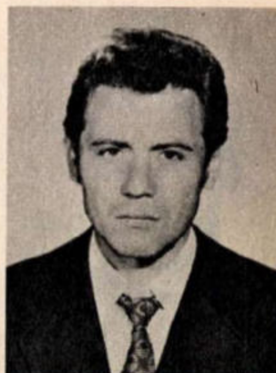
Dárdai Pál (12)
1951. 5. 10. Véménd
176, 73.
13 m., 2 g.

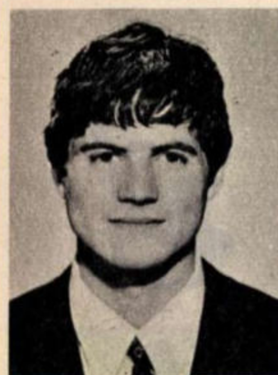
Hámori László (15)
1956. 12. 23. Pécs
186, 82.
1 m.

Iványi Tamás (14)
1951. 11. 27.
Szigetvár
176, 71.
11 m.

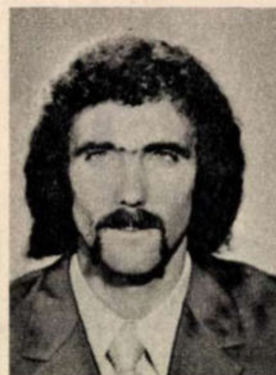
Juhász Tibor (8)
1944. 9. 6. Akasztó
170, 65.
152 m., 58 g.

Kardos Ernő (7)
1954. 7. 30.
Kecskemét
172, 65.
26 m., 2 g.

Katzirz Béla (20)
1953. 6. 25. Budapest
193. 92.

Koller Viktor (2)
1951. 2. 20.
Alsómocsolád
180, 70.
3 m., 1 g.

Kocsis István (3)
1949. 10. 6. Csorna
180, 80.
127 m., 10 g.

Konrád János (6)
1946. 8. 22.
Hercegszentmárton
173, 69.
247 m., 5 g.
V.: 5-ször.

Maurer László (5)
1950. 3. 9. Ladd
186, 78.
118 m., 5 g.

Rapp Imre (1)
1937. 9. 15.
Dunaföldvár
180, 81.
314 m., 5 g.
V.: 1-szer.

Schulteisz Gyula (19)
1953. 1. 1. Pécs
179, 70.

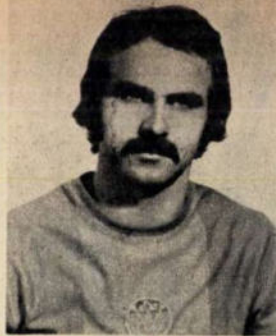
Tóth József (4)
1951. 12. 2.
Mosonmagyaróvár
176, 74.
106 m., 3 g.

Zombori Sándor (10)
1951. 10. 31. Pécs
173, 69.
83 m., 9 g.

VASAS SC

Fábián Tibor (3)
1946. 1. 26. Budapest
180, 72.
130 m., 2 g.
V.: 16-szor.

Gass István (13)
1952. 8. 22. Putnok
177, 66.
122 m., 18 g.

Kántor Mihály (6)
1952. 3. 27. Szolnok
181, 76.
28 m.
V.: 1-szer.

Komjáti András (8)
1953. 11. 20.
Budapest
172, 69.
61 m., 13 g.

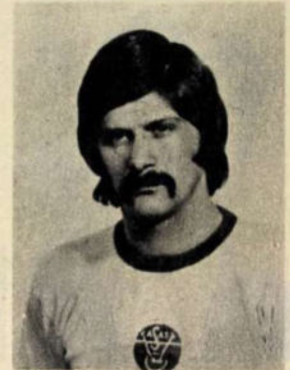
Kovács Ferenc (9)
1950. 5. 9. Budapest
174, 72.
95 m., 17 g.

Kű Lajos (19)
1948. 7. 5.
Székesfehérvár
180, 71.
101 m., 17 g.
V.: 8-szor. G.: 1.

Lakinger Lajos (4)
1943. 5. 23. Ősi
180, 74.
181 m., 7 g.
V.: 1-szer.

Mészáros Ferenc (1)
1950. 4. 11. Budapest
183, 69.
68 m.
V.: 4-szer.

Müller Sándor (11)
1948. 9. 21. Budapest
181, 64.
145 m., 31 g.
V.: 2-szer.

Puskás Lajos dr. (10)
1944. 8. 13. Tetétlen.
174, 71.
290 m., 152 g.
V.: 8-szor.

Szabó Sándor (16)
1948. 7. 15. Bene
176, 76.
148 m., 28 g.

Szőke István (17)
1950. 11. 18.
Bázakerettye
178, 71.
54 m.

Tamás Gyula (2)
1941. 11. 12.
Diósgyőr
184, 76.
229 m.
V.: 11-szer.

Tóth Bálint (15)
1950. 2. 11. Budapest
176, 70.
78 m., 19 g.

Török Péter (7)
1951. 4. 18. Manarcs
176, 65.
126 m., 5 g.
V.: 3-szor.

Váradi Béla (12)
1953. 4. 12.
Gömörszöllős
184, 80.
79 m., 41 g.
V.: 6-szor. G.: 2.

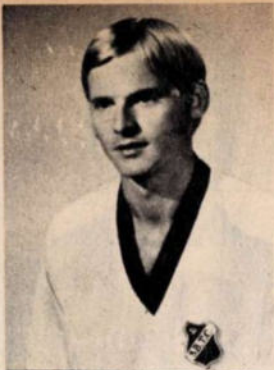
Vida Péter (14)
1951. 2. 15. Budapest
175, 66.
9 m.

Vidáts Csaba (5)
1947. 11. 21. Szőny
180, 73.
171 m., 33 g.
V.: 22-szer. G.: 3.

SALGÓ-TARJÁN

Básti István (10)
1944. 9. 19.
Salgótarján
173, 62.
231 m., 39 g.

Berindán László (13)
1954. 4. 27.
Salgótarján
172, 60.
20 m.

Gecse Ferenc (2)
1947. 1. 29.
Homokterenye
180, 79.
111 m.

Horváth Ferenc (5)
1946. 10. 13.
Salgótarján
179, 73.
178 m., 28 g.

Jeck Ferenc (11)
1941. 11. 9. Budajenő
173, 66.
194 m., 37 g.

Kajdi Tibor (16)
1948. 2. 18. Rétság
183, 77.
110 m., 13 g.

Kegye Zoltán (15)
1947. 9. 11.
Nyíregyháza
182, 75.
34 m., 1 g.

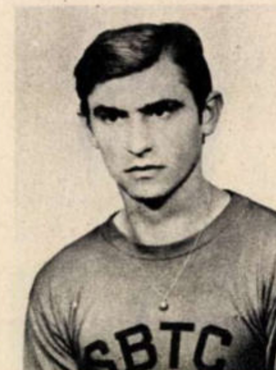
Konyha Bertalan (14)
1950. 9. 3. Rudabánya
179, 71.

Kovács István (9)
1953. 4. 21.
Salgótarján
183, 69.
74 m., 25 g.

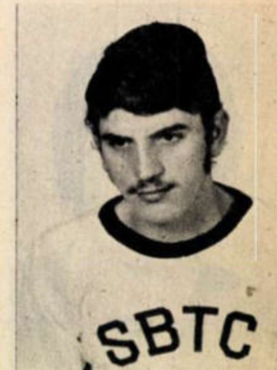
Kmetty József (3)
1942. 2. 24.
Rudolftelep
183, 78.
215 m., 10 g.

Magyar Lajos (1)
1947. 10. 4. Budapest
184, 80.
108 m.

Marcsok István (12)
1950. 11. 4.
Salgótarján
177, 69.

Miklós József (18)
1949. 5. 22. Cered
180, 75.
26 m.

Répás Béla (8)
1947. 10. 31.
Mátranovák
178, 74.
206 m., 20 g.

Szoó József (7)
1952. 3. 17. Lucfalva
176, 64.
45 m., 8 g.

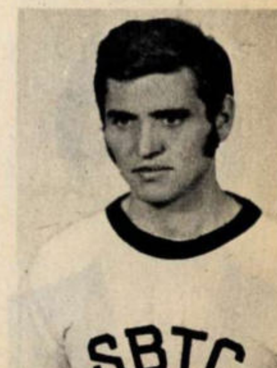
Szőke István (20)
1945. 3. 7.
Salgótarján
175, 71.
95 m.

Varga Sándor (6)
1950. 10. 22. Dejtár
178, 72.
89 m., 3 g.

Vertig József (4)
1945. 1. 9. Miskolc
178, 75.
203 m., 1 g.

MTK

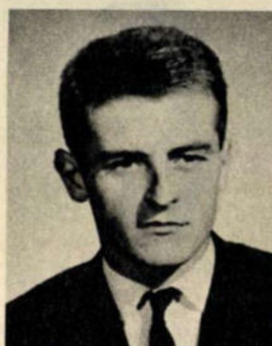

Becsei József (2)
1950. 10. 10.
Budapest
175, 68.
117 m., 33 g.

Berkes István (3)
1950. 7. 6.
Szombathely
184, 76.
61 m., 5 g.

Bicskei Bertalan (1)
1944. 9. 17. Budapest
182, 75.
203 m.
V.: 1-szer.

Borsó János (4)
1953. 4. 18. Pécs
185, 75.
71 m., 12 g.

Burg László (5)
1955. 6. 5. Budapest
178, 63.
4 m.

Csetényi Csaba (7)
1943. 5. 9. Kalocsa
179, 72.
224 m., 6 g.

Csorna László (6)
1951. 11. 15. Szőny
176, 68.
80 m., 1 g.

Dunai Lajos (8)
1942. 11. 29.
Budapest
182, 73.
232 m., 20 g.
V.: 2-szer.

Gőgös János (17)
1951. 4. 24. Budapest
186, 81.
11 m.

Kiss Tibor (9)
1949. 10. 11.
Budapest
180, 78.
124 m., 32 g.

Koritár Lajos (10)
1949. 6. 15. Budapest
176, 74.
105 m., 26 g.

Kovács Béla (11)
1952. 8. 9. Budapest
173, 73.
77 m., 5 g.

Kunszt Jenő (12)
1952. 2. 2. Budapest
172, 67.
109 m., 18 g.

László Ferenc (19)
1955. 9. 2. Budapest
173, 69.
1 m.

Nyirő István (13)
1945. 6. 27. Tamási
175, 70.
60 m., 1 g.

Sárközi István (14)
1947. 10. 21.
Jászberény
172, 70.
165 m., 20 g.

Siklósi János (15)
1948. 9. 16.
Soroksár
185, 83.
90 m., 15 g.

Török József (16)
1944. 4. 18. Budapest
178, 69.
251 m., 18 g.

CSEPEL SC

Buronyi Tibor (11)
1951. 8. 1. Budapest
172, 69.
48 m., 7 g.

Csordás Károly (14)
1946. 5. 10. Páty
171, 73.
116 m., 27 g.

Godán Lajos (5)
1952. 1. 21. Budapest
180, 68.
25 m.

Gulyás Sándor (10)
1948. 6. 4. Simonfa
180, 73.
109 m., 15 g.

Hajdú Lajos (12)
1947. 11. 30.
Lentikápolna
38 m.

Lévay Tibor (1)
1949. 4. 12. Budapest
181, 85.
29 m.

Kandi György (6)
1943. 12. 7. Budapest
186, 75.
187 m., 1 g.

Karalyos István (7)
1953. 10. 2. Budapest
171, 62.

Kovács Gyula (23)
1955. 5. 23. Budapest
175, 71.

Kovács László (19)
1951. 3. 3. Mihályi
175, 67.

Ozsváth Károly (21)
1954. 7. 31. Budapest
169, 62.
1 m.

Papp II István (20)
1944. 2. 10. Szolnok
178, 68.

Popovics László (22)
1955. 6. 22. Budapest
176, 72.

Ruzsinszky József (3)
1946. 1. 18. Cegléd
180, 78.
170 m.

Sándor Mihály (15)
1949. 1. 21. Csepel
188, 83.
69 m.

Szurgent Lajos (9)
1944. 10. 18.
Körösladány
182, 81.
162 m., 51 g.

Varga Miklós (8)
1951. 10. 13.
Fábiánháza
178, 68.
106 m., 12 g.

Vellai István (2)
1945. 11. 14. Csepel
178, 76.
254 m., 6 g.
V.: 1-szer.

ZALA-EGERSZEG

Antoni János (5)
1952. 1. 31. Budapest
178, 77.

Ács Péter (18)
1955. 1. 14. Budapest
177, 65.

Bogáti Attila (19)
1951. 12. 9.
Szombathely
168, 70.
13 m., 1 g.

Bolemányi János (1)
1944. 9. 15. Kiskőrös
185, 79.
35 m.

Bita József (11)
1943. 10. 24.
Győrfiszeg
175, 72.
60 m., 6 g.

Déri László (12)
1950. 6. 26.
Zalaegerszeg
180, 75.
38 m.

Gáspár Gyula (15)
1953. 2. 9.
Zalaegerszeg
179, 73.
44 m., 1 g.

Józsi György (14)
1949. 10. 20.
Zalaegerszeg
176, 69.
50 m., 4 g.

Kelemen Sándor (7)
1952. 11. 7. Szolnok
178, 68.
15 m., 6 g.

Kocsis II Miklós (4)
1949. 7. 10. Pásztori
174, 73.
12 m.

Kocsis I Tamás (8)
1946. 10. 17. Pásztori
175, 74.
31 m., 2 g.

Mihalecz István (6)
1947. 6. 16.
Zalaegerszeg
191, 78.
54 m., 9 g.

Molnár László (2)
1949. 6. 28. Kalazno
182, 76.
87 m., 1 g.

Papp I Antal (3)
1948. 11. 3.
Zalatárnok
184, 79.
36 m.

Papp II Zoltán (16)
1953. 5. 1.
Zalatárnok
175, 68.
15 m.

Soós István (9)
1952. 12. 9. Eger
175, 72.
45 m., 8 g.

Szimacsek Tibor (13)
1950. 8. 9. Pápa
168, 63.
56 m., 7 g.

Tóth Gyula (10)
1945. 3. 4. Salambár
172, 67.
171 m., 10 g.

Bíró László (17)
1946. 7. 22. Kenéz
172, 72.
45 m., 2 g.

Bokor Miklós (13)
1946. 12. 6. Ólad
168, 65.
79 m., 4 g.

Farkas László (7)
1946. 12. 9.
Szombathely
180, 79.
107 m., 23 g.

HALADÁS VSE

Fischer László (22)
1956. 4. 17.
Várpalota
175, 69.

Halmosi Zoltán (5)
1947. 6. 28. Bozzai
177, 80.
153 m., 10 g.
V.: 8-szor.

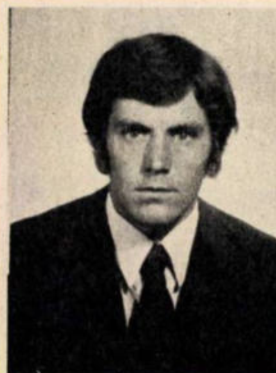
Hauzer Tibor (11)
1951. 11. 8.
Farkasgyepü
179, 70.
20 m., 4 g.

Horváth Árpád (3)
1948. 1. 21. Budapest
186, 87.
74 m., 1 g.

Horváth Zoltán (19)
1951. 10. 12. Sárvár
168, 65
9 m.

Kabak Sándor (4)
1950. 3. 11. Cegléd
170, 70.
14 m.

Király Ferenc (9)
1952. 6. 20.
Szombathely
176, 76.
65 m., 16 g.

Kulcsár Ferenc (10)
1948. 9. 19.
Szombathely
177, 62.
112 m., 9 g.

Marton István (23)
1952. 7. 6. Tapolca
177, 70.

Németh II József (16)
1950. 1. 25.
Farkasfa
175, 71.
20 m.

Németh I Lajos (6)
1948. 1. 25.
Szombathely
175, 74.
118 m., 1 g.

Pék András (14)
1945. 4. 11.
Nemesbőd
176, 76.
144 m., 6 g.

Szarka Zoltán (1)
1942. 8. 12. Csorna
174, 72.
181 m.

Szántai István (12)
1943. 6. 2. Lőcs
177, 82.
177 m.

A LABDARÚGÁS minden hónap 20-a táján jelenik meg

EGYET-ÉRTÉS

Aspirány Ferenc (12)
1947. 5. 19. Budapest
168, 67.
38 m.

Bodnár István (2)
1950. 8. 17.
Geszteréd
175, 75.
37 m.

Bódi Zoltán (10)
1950. 11. 6. Budapest
170, 67.
21 m., 1 g.

Budavári László (16)
1953. 8. 3. Budapest
169. 65.
2 m.

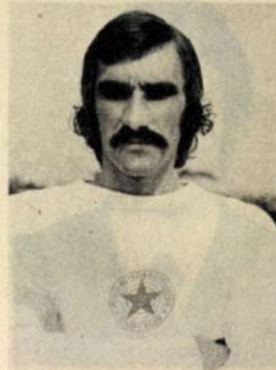
Hajdú József (1)
1946. 3. 22. Budapest
178, 77.
135 m.

Józsa Sándor (3)
1939. 12. 2. Budapest
187, 84.
238 m., 1 g.

Kanász József (14)
1954. 3. 15. Budapest
182, 76.
29 m.

Komáromy József (6)
1948. 9. 12. Budapest
179, 74.
78 m.

Lengyel Zoltán (21)
1953. 3. 2. Budapest
175, 71.
3 m.

Selenka Tamás (8)
1949. 6. 3. Budapest
171, 66.
39 m., 4 g.

Simon János (22)
1948. 9. 9. Budapest
176. 72.
31 m., 4 g.

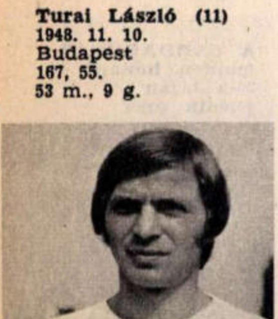

Szuromi Antal (9)
1943. 6. 21.
Andornoktája
174, 70.
281 m., 92 g.
V.: 1-szer.

Takács László (15)
1947. 11. 4. Budapest
178, 72.
72 m., 17 g.

Turai László (11)
1948. 11. 10.
Budapest
167, 55.
53 m., 9 g.

Ullmann János (13)
1951. 2. 1.
Pesterzsébet
171, 67.
10 m.

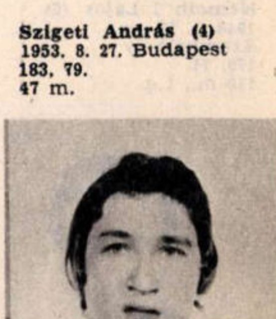
Vágvölgyi Mihály (7)
1950. 6. 2. Budapest
177, 75.
53 m.

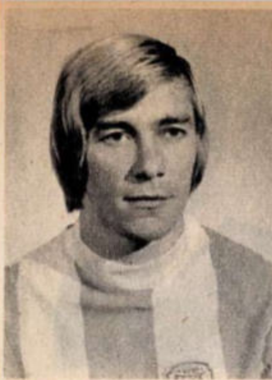

Straub László (5)
1949. 5. 6. Budapest
175, 70.
49 m., 1 g.

Szigeti András (4)
1953. 8. 27. Budapest
183, 79.
47 m.

Egri Zoltán (8)
1948. 3. 26. Miskolc
178, 68.

Földesi Károly (20)
1952. 4. 2. Szeged
178, 70.
60 m., 5 g.

Gál Béla (23)
1944. 10. 9.
Mátészalka
180, 72.
168 m., 4 g.

DIÓSGYŐRI VTK

Görgei János (18)
1951. 1. 5. Edelény
170, 70.
23 m., 1 g.

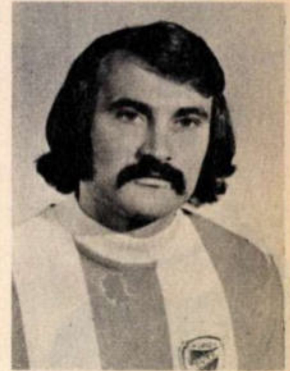
Hajas Imre (6)
1942. 4. 6. Miskolc
178, 71.
211 m., 6 g.

Hajdú Lajos (15)
1947. 2. 21.
Rudabánya
177, 75.
49 m.

Horváth András (9)
1945. 12. 19. Varbó
178, 77.
146 m., 55 g.

Kolláth Béla (12)
1949. 11. 18.
Szolnok
172, 76.
89 m., 1 g.

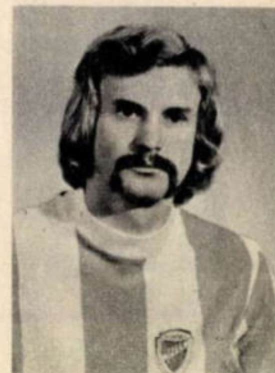
Kovács Pál (2)
1941. 4. 15. Szentes
178, 73.
162 m., 10 g.

Martis Ferenc (4)
1950. 7. 12. Ózd
178, 74.

Oláh Ferenc (16)
1951. 12. 22. Miskolc
176, 71.
42 m., 1 g.

Salamon József (3)
1948. 10. 23. Miskolc
179, 76.
173 m.

Szabó László (13)
1953. 4. 27. Miskolc
182, 78.
11 m.

Tatár György (14)
1952. 9. 10. Miskolc
181, 79.
15 m., 1 g.

Tóth Lajos (5)
1952. 9. 15.
Taktakenéz
181, 76.

Udvarev Péter (18)
1947. 5. 31.
Polikrajti
160, 62.
55 m., 7 g.

Váradi Ottó (10)
1948. 3. 31.
Salgótarján
177, 74.
60 m., 1 g.

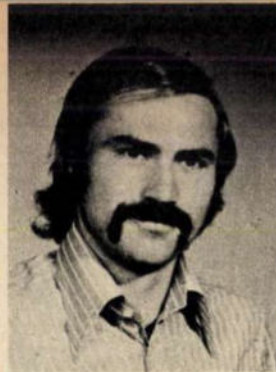

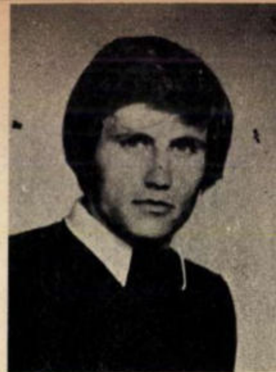
Veréb György (1)
1949. 12. 10. Méra
176, 71.
89 m.

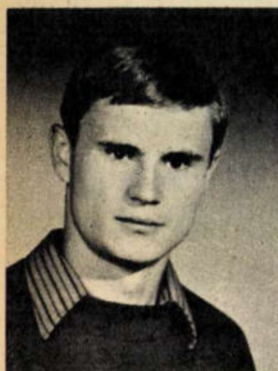

BÉKÉS-CSABA

Dávid Imre (9)
1949. 2. 19. Gyula
181, 79.
57 m., 2 g.

Dobó János (15)
1944. 8. 26.
Békéscsaba
173, 73.
54 m., 4 g.

Erőss Imre (24)
1953. 11. 10.
Budapest
173, 69.

Kerekes Attila (5)
1954. 4. 4. Budapest
182, 77.

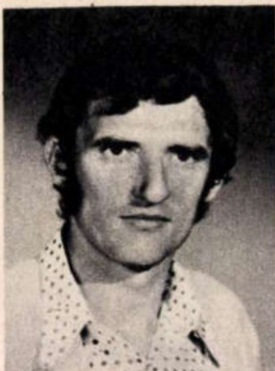

Királyvári Károly (11)
1951. 10. 20.
Bakonycsernye
170, 60.

Kovács Ferenc (27)
1951. 2. 1.
Mezőhegyes
164, 64.
7 m., 1 g.

Kvasz János (2)
1947. 4. 9.
Nagybánhegyes
178, 73.

Láza János (3)
1946. 4. 8.
Békéscsaba
180, 75.
6 m.

Lengyel János (16)
1948. 7. 13. Budapest
173, 73.

Moós János (8)
1945. 1. 26. Győr
189, 78.

Németh Lajos (10)
1944. 8. 14. Endrőd
176, 73.
10 m., 2 g.

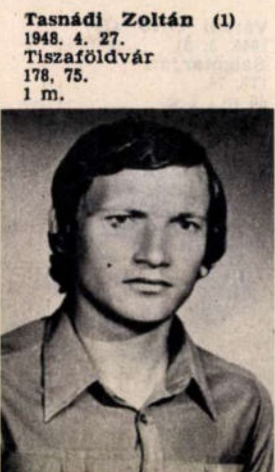

Paróczai Sándor (13)
1955. 12. 6.
Békéscsaba
180, 73.

Pogács Ferenc (23)
1950. 5. 25. Budapest
180, 76.
2 m., 1 g.

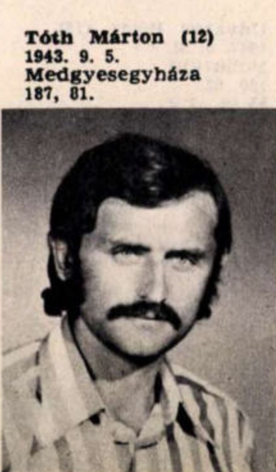
Schneider István (4)
1946. 1. 14.
Csanádapáca
174, 72.

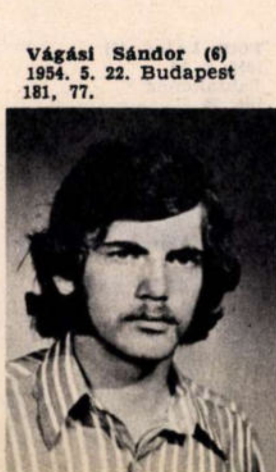
Tasnádi Zoltán (1)
1948. 4. 27.
Tiszaföldvár
178, 75.
1 m.

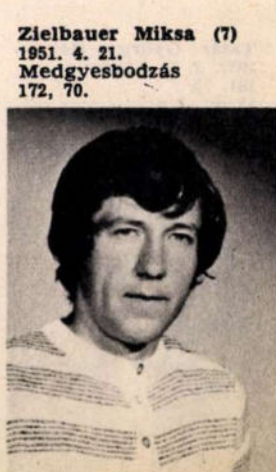
Tóth Márton (12)
1943. 9. 5.
Medgyesegyháza
187, 81.

Vágási Sándor (6)
1954. 5. 22. Budapest
181, 77.

Zielbauer Miksa (7)
1951. 4. 21.
Medgyesbodzás
172, 70.

Fiatalok, fiatalok, fiatalok

HÁROM ÚJ FIÚ

A Bajnokok Tornája nagy meglepetése, a Csepel eleven, gyors, fiatalos játéka volt. S kik is játszották volna azt a fiatalos futballt, ha nem a fiatalok, olyanok, akikről az NB I-es szurkolók eddig vajmi keveset, vagy egyáltalán semmit nem tudtak.

Hogyan kerültek ezek a fiatalok az élvonalba?

— *Ki kell mozdulni a középszerűségből! Ez az a feladat, amit az egyesület vezetősége előírt. Ez viszont nem elhatározás, hanem a feltételek megteremtésének dolga. Átszervezést igényel. Az újhoz nemcsak szakmai változtatásokra, hanem a játékosállomány frissítésére is szükség van. A labdarúgásban az új, egyben nagyobb gyorsaságot igényel futásban és gondolkodásban is, és több erőt, nagyobb küzdőszellemet* — mondja *Thomann Antal* vezető edző.

— *Idehoztunk jó néhány fiatalt vérfrissítés céljából. Lehetséges, hogy éppen ők azok, akikre nekünk szükségünk van. Persze, hogy mi lesz belőlük, azt néhány mérkőzés — még ha azokon nagyszerűen is szerepeltek — nem dönti el. Az idő bizonyítja és a munka, amit majd a következő hónapokban, években végeznek el, hogy valóban olyan kiváló NB I-es labdarúgók lesznek-e, mint amilyeneknek mutatkoztak, s amilyeneknek mindannyian szeretnők őket látni.*

Ozsváth Károlyt mi gyerekkora óta ismerjük, még a Csepel ifi csapatából. Első nagy kiugrása tavalyelőtt a SZOT nemzetközi ifi tornáján volt, sok tapsot kapott a szőke fiú. Aztán egy évre elkerült Budafokra. És most, a Bajnokok Tornáján ő volt a Csepel motorja.

— *Talán jól is jött neki a kirándulás Budafokra, mert rájött —, közismert, hogy a második vonalban milyen kiélezett küzdelmek folytak —, hogy a futball óriási erőfeszítéseket kíván. Egy pillanat sem telik el harc nélkül. Az egyébként könnyűsúlyú fiú nemcsak megizmosodott, hanem higanymozgásúvá vált. Nem retten meg az ellenféltől, bátran bocsátkozik közelharcba, egyszerűen nem lehet őt elsodorni. Nem éri őt szinte semmi váratlanul, mert gondolkodó játékos, felkészül a várhatóra. Kevesen akadnak ma, akik ilyen fiatal korban úgy látnak a pályán, mint ő. Ha olyan ütemben fejlődik mint eddig, hamarosan ő lehet az a középpályás, aki meghatározhatja ezen a fontos poszton a csapatjátékot.*

Karalyos István, aki a Csepeli Papírgyárban kezdte, s katonai szolgálata alatt a Kossuth KFSE színeiben folytatta pályafutását, az a fajta típus, mint Sándor Csikar volt — erre hívja fel a figyelmet a vezető edző:

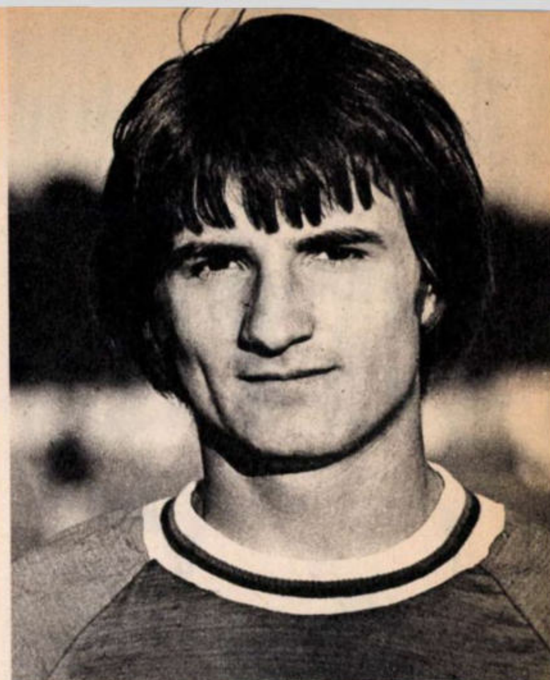
— *Végtelenül gyors, képes a védőt állva hagyni, mert rajtgyorsasága villámszerű. Jó cselezőérzékkel rendelkezik, s labdakezelése fiatal korát tekintve jóval az átlagon felül van. Reflexszerű felvillanásai, gyors cselekvőképessége nagy zavarokat okozhat a védelemben. És nem hajlandó lemondani a labdáról: szemtelen kullanccsá változik egyik pillanatról a másikra, minden előfordulható szituációban feltalálja magát. Őszintén megmondom, szüntelenül Csikarra gondolok, amikor ezt a fiút látom. Ezért is választottam neki a jobbszélső posztot. Sokra viheti, ha továbbra is olyan szorgalmas lesz, mint amilyennek máig mutatkozott.*

Kovács Gyula, a legfiatalabb, még csak 19 éves. A lobogó hajú fiú a sérült Hunyadi helyett került a csapatba a Bajnokok Tornáján. Őt tulajdonképpen csak azok ismerték, akik a Csepel ifi meccseire is kijártak, hiszen ott nevelődött balhátvéddé. Akik nem ismerték közelebbről, nagyon féltették a csapatot.

— *Talán észre sem vették az akciók forgatagában, hogy nincs semmi baj a védelem bal oldalán. Aztán úgy a tizedik pompás közbelépése, gyors beavatkozása, jó indítása nyomán egyre többen kérdezték, honnan szerezték a csepeliek ezt a balhátvédet?* — mondja mosolyogva Thomann. *Mit mondjak: még annál is többet nyújtott, mint amennyit reméltünk tőle. Kitűnő rúgótechnika, jó helyezkedő- és szerelőképesség az erőssége. És bár lomha mozgásúnak látszik, gyors, mint a villám! S hogy az ütközésektől egyáltalán nem tart, azt az ellenfelek tapasztalhatták elsősorban, akik rendre alulmaradtak vele szemben. Az pedig a magyar labdarúgásban ma nem is oly gyakori jelenség: Gyula barátunk abszolút kétlábas!*

Legutóbb egy csütörtöki edzésre rándultunk ki Csepelre, a pompás sporttelepre. A tűző napon jókedvűen végezték a kegyetlenül kemény edzést. Minden ment, mint a karikacsapás.

— *Itt Csepelen minden lehetőség adott a fejlődéshez. Csak élni kell vele. S ezek a gyerekek — fiatalok, idősebbek egyaránt most már tudják, hogy az edzés nem szórakozás. Szerencsénkre mindannyian jól bírják a terhelést, meg van tehát a feltétele játékunk további gyorsításának. Nem is fog a mieink között senki sem pihenni az edzéseken és a mérkőzéseken, mert nálunk már megy át a köztudatba: hibázni lehet, de megállni soha* — fejezi be Thomann Antal.

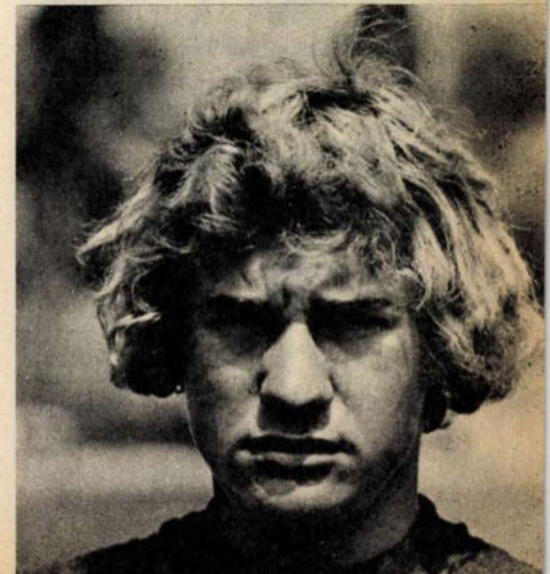

Karalyos István jobbszélső

Ozsváth Károly középpályás

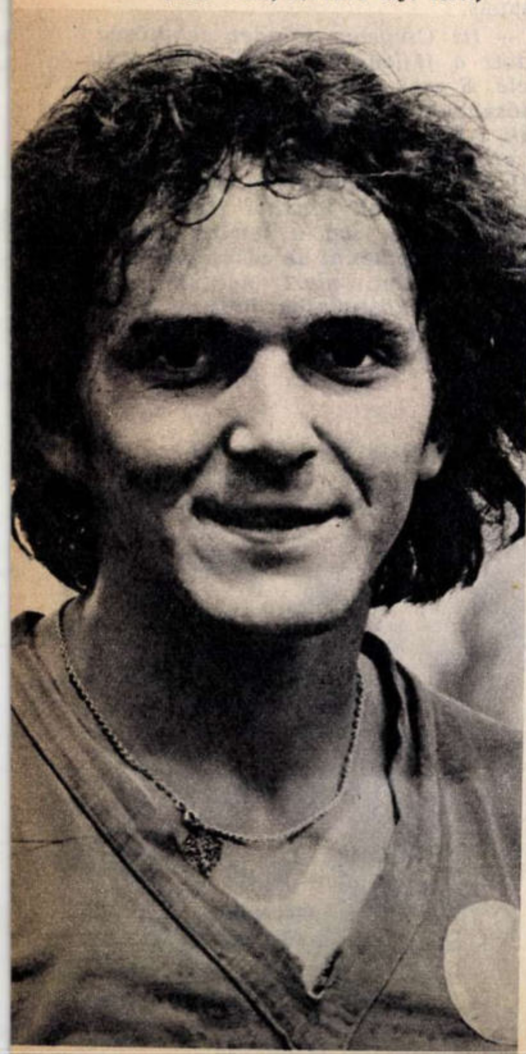
Kovács Béla balhátvéd

Magyar István (FTC)
(Almási László felv.)

Izsó Ignác (Vasas)
(MTI Foto, Kovács Gy. felv.)

Reménységek kopog-

Alig akad olyan élvonalbeli csapatunk, amelynek játékos keretében ne akadna néhány olyan fiatal labdarúgó, akikre számítani lehet, mint az utánpótlás tehetséges tagjára. (Összeállításunkból, amelyet e kiadványunkban részletes adatokkal közlünk — mindez kiderül.)

Magyar Pista, Burg Laci és a többiek bizonyára türelmetlenül várják, amíg kinyílik az érvényesülés kapuja. Ám, hogy mikor léphetnek be rajta, az attól függ, ők maguk mit tesznek további egyenletes fejlődésük érdekében az edzéseken és a magánéletben. És attól is függ természetesen, milyen türelemmel segítik első lépéseiket a szakemberek, és a szurkolók. A múltból nem egy példát tudnánk felhozni annak igazolására, hogy a türelmetlenség volt a fő okozója kiváló tehetségek megrekedésének.

Nagy szeretettel kell foglalkozni ezekkel a gyerekekkel, akiknek többsége már eddig is bizonyított — persze, még csak azokon a területeken, ahol a fiatalok küzdhetnek.

A SZOT nemzetközi ifi-torna

az elmúlt év során több tucatnyi fiatalt állított az érdeklődés homlokterébe. Néhányan közülük már a nagyválogatottságig is eljutottak. Nemrégiben a Vegyész Szakszervezet ifiválogatottjában egy jó felépítésű, karcsú fiúra figyeltek fel, a szolnoki *Magyar Istvánra*. Hamarosan az Üllői útra került, *Dalnoki Jenő* bátran beállította a balszélre. Ha a fiatal fiú nem is oldotta meg első NB I-es mérkőzésein az átalakulóban levő FTC minden gondját, azt feltétlenül igazolta, hogy nem mindennapi adottságokkal rendelkezik. Fiatalságának a következménye még a hullámzó teljesítmény, de az is előfordult, hogy a csatársor legjobb játékosa volt ez a kibontakozóban levő balszélső! Márpedig véletlenül nem lehet olyan pompás érzékkel játszani, olyan bátran cselezni, kapura törni és ütközni, ahogyan ettől a fiútól már néhányszor láttuk.

Magyar István nyilván ugyanolyan szorgalmas, becsületes labdarúgónak bizonyul, mint eddigi rövid pályája során — s lehet, eljön az az idő —, talán nem is olyan sokára, amikor a fradis balszélső hagyományoknak méltó folytatója lesz.

Egy fiú az MTK iskolából

Amikor *Kovács Imrének* feladtuk azt a kérdést, hogy akadnak-e a mai fiatalok között olyan tehetségek, akikre az MTK utánpótlás problémáinak megoldásában számítani lehet, gyorsan válaszolt:

— Az 1955-ös születésű Tulipán Mihály a belső csatár poszton, a Zámbóra emlékeztető alkatú László Ferenc, mint bal oldali középpályás és az 1956-ban született Szijjártó Sándor, mint jobbhátvéd — ha semmi nem jön közbe, megoldhatják majd gondjainkat.

— Rajtuk kívül azonban máris ott ül a kispadon jobb oldali középpályásunk, Burg Laci, aki jelenleg 19 éves és katona. Őszintén megmondom, én nem is tudom kiktől vette a mintát ez a stílusos, fantáziadús gyerek. Azt a tipikus MTK iskolát játssza, ami jellemzője volt azoknak, akiket soha nem látott játszani, legfeljebb hallott róluk. A jó cselezőképesség, az, hogy előre látja a bekövetkezőket, a helyzetbe kerülés képessége, s a nagyszerű rúgótechnika nála hihetetlen munkabírással párosul. Persze, ma még túlzásokba esik a cselezésben, ma még a tudatosságot sokszor a spontaneitás helyettesíti — de ez a jómodorú, lelkes fiatalember sokat rejt magában.

— Hogy az edzéseken a második legjobb futónak bizonyult sorozatban, s hogy semmi nehézség előtt nem torpan meg — olyan vonások, amik segíthetik tudása gazdagodását. Ha sokra viszi a pályán, én leszek egyike azoknak, akit ez egyáltalán nem lep majd meg.

Izsó Ignác megpróbálja

Baróti fokozatosan kezdte beépíteni a Vasas csapatába, ugyanezt folytatja *Illovszky* is.

— Ennek az Izsó gyereknek az a legfontosabb erénye, hogy érzi a kaput, minden idegszálával arra törekedik, hogy gólt szerezzen. Lábbal vagy fejjel, neki az teljesen mindegy. Ahogyan ez lefordul a védőről, ahogyan gólhelyzetbe kerül szemvillanás alatt, azzal a képességel csak kevesen rendelkeznek. — Ez volt róla a véleménye egy szakem-

tatnak...

bernek, aki a tavalyi SZOT ifi tornán többször látta a gólrekordert.

Úgy hírlik, a fiú most mindent feltesz arra, hogy igazi csatár legyen. Persze a Vasas *első* csapatában. Ő mondta az egyik vezetőjének:

— *Ebben az évben nekem nem lesz más gondolatom, mint a foci. A követelményeket a felkészülésben igyekszem teljesíteni, verekedni fogok azért, hogy fejlődésem meggyorsuljon. Rászánok erre egy teljes esztendőt. Remélem, az előzmények után ez az idő elég lesz arra, hogy kiderüljön: Izsó Ignácból lehet-e jó NB-s csatár? Ha azt látom, hogy az én képességeim csak a középszerűség szintjét súrolják, majd kitalálok valami mást. De egy biztos: ezt csak szívvel, akarattal és őszintén szabad csinálni...*

Izsó Ignác, már megkezdte a bizonyítást. Aranyat érő gólt szerzett a Bajnokok Tornáján először az MTK, majd a döntőn a Videoton ellen. Sorsa természetesen neki is a továbbiaktól függ...

Már nem gyerekek...

Vépi Péternek komoly érdemei vannak már eddig is labdarúgásunkban. A keménykötésű hátvéd nemcsak az FTC bajnoki mérkőzésein, hanem az utánpótlás és a nagyválogatottban is megfelelően vizsgázott.

Glázer Róbert pedig, mint a bronzérmes Győri Rába ETO csatára, sok ellenfél kapusának adta már le a névjegyét.

Vépi és Glázer egyaránt 24 éves, tehát egyik sem gyerek, mégis fiatal. De abban a korban levők, amikor már elvárható tőlük a teljes beérés, az állandó forma.

Török Péter, aki a Vasasban szélsőként kezdte, hátvédként folytatta, majd — úgy tűnik végleg a középpályán kötött ki, egy évvel fiatalabb. Nagyszerű középpályás adottságai vannak, akár csak Vépi ő is magára öltötte már a válogatott mezét.

•

Mestereik, *Dalnoki Jenő, Farsang Ferenc* és *Illovszky Rudolf* szinte biztosra veszi, hogy ebben az évben semmi gondja nem lesz azokra a posztokra, ahova őket állítják...

Vépi Péter, mögötte Glázer Róbert (Záhonyi Iván felv.)

Török Péter (Vasas) (MTI Foto, Kovács Gy. felv.)

Burg László (MTK)

Becsei modern szélső lehetne

A VB egyik figyelemre méltó jelensége a szélsőjáték volt. Egyrészt több jó szélső szerepelt a csapatokban, másrészt pedig nagy gondot fordítottak a széleken való játékra a hátvédek is, vagy az oda kihúzódott más posztokra beállított labdarúgók.

Mi a véleménye erről Kovács Imrének, az MTK vezető edzőjének, aki az elmúlt évek során sokszor beszélt a szélső játék problematikájáról.

— Én ugyan csak a tévén szerzett benyomásaimról beszélhetek, de nyugodtan megtehetem, mert élesen mutatkoztak a felfogásbeli különbségek. Két csoportra osztanám az ott szerepelteket. Akadtak, akik a klasszikus szélső játékot igyekeztek visszaidézni, mint például a skót szélsők, vagy Dzsájics. Mások viszont a partvonal melletti sávot kiindulási helyzetnek tekintették és nagyon gyakran, céltudatosan változtatták a helyüket, mint például a holland Rep, az NSZK-s Grabowski, a lengyel Gadocha és Látó. Én természetesen ez utóbbiakra szavazok, mert azzal, hogy sokmozgásos játékukkal nagyon nehéz feladat elé állítják a védőket, a mérkőzés folyamán más posztokra behúzódva kecsegtető helyzetekbe is kerülnek, és gólerősebbekké is válnak. Elsősorban Látó és Gadocha adott az igazán korszerű játékból leckét a többieknek. Hozzátehetem még azt is, hogy a szélsők nagyon sok védőfeladatot is elláttak, tehát nemcsak a támadásépítésből és befejezésből vették ki a részüket. Bizton remélem, hogy a VB-tapasztalatok sok magyar szélsőnek is kinyitják a szemét.

— Nekem különösen tetszett, ahogyan az egyik szélen tették-vették a labdát, majd hirtelen súlypontáthelyezést alkalmazva a túloldali szélsőt indították. Persze, az a fiú ott az ellenkező oldalon tudatosan helyezkedett, mert tudta, hogy a kellő pillanatban hozzá kerül a labda. Így azután gyors elfutással a védő mögé lehetett kerülni, s olyan helyzetet teremteni valamelyik társ részére, aki veszélyeztethette a kaput.

— A ma szélsőjének — szemben a klasszikussal — nem az a kizárólagos feladata, hogy lefusson a labdával az alapvonalig, s onnan a kapu elé ívelje be — mint ezt a skótok tették —, hanem az, hogy adandó lehetőségek birtokában betörjön a szélről!

— Ha manapság a szélső minduntalan otthagyja a helyét, az agyonkoncentrált középpályás játékban kevesebb lesz a hely a nagy tömörülések miatt. Azért kell a szélekre gondolni egyre többet, mert ott még van bőven szabad terület.

— A támadójáték előtérbe kerülése ismét felvetette a szélső problémát, amit nekünk is meg kell oldanunk.

Megkérdeztük Kovács Imrét, hogy a mai MTK-ban van-e olyan csatár, aki az itt vázolt szélső játékot megfelelő színvonalon tudná játszani?

— Meggyőződésem, hogy Becsei személyében van ilyen játékosom. Benne megvannak ehhez az adottságok. Gyors, kitűnően cselez, jól is lő. Ő bármilyen feladat megoldására képes lenne, ha k o r s z e r ű e n gondolkodna. Azt a feladatot tűztem ki magam elé, hogy Becseit meggyőzöm, milyen fontos lenne csapata és önmaga számára is, ha felfogásán változtatni tudna. Nála ugyanis az a hiba, hogy a szélről nagyszerűen indul, de nem érzi, mikor kell oda ismét visszatérnie! Feleslegesen belül marad, s ezzel egyszerre két nehézséget okoz. Az egyik az, hogy belül a bolyban könnyebben lefedezik, emiatt nehezen jut el hozzá a labda. Ha pedig mégis megszerzi, cselsorozatba kell kezdenie, hogy valamiféle helyzetbe kerüljön. A másik nagy hátránya a szélről való fölösleges elkalandozásainak az, hogy ezzel szabaddá teszi az utat a felfutó hátvéd előtt!

— Annak, hogy Becsei otthagyja a szélet, a labda, a játszadozás szeretete egy másik oka. Arra gondol, ha gyakrabban marad a vonal mentén, hosszabb időre kikapcsolódik a játékból. Ez persze téves következtetés, hiszen ha künn marad a szélen, gyakrabban lehetne őt megjátszani, előtte is szabaddá válna az út.

— Remélem, Becseivel sikerül megértetnem, miként változtathatja meg játékfelfogását. Ez esetben egy nagyszerű, modern szélsője lehet az MTK-nak. Azt vallom ugyanis, hogy ez a fiú, aki egyébként nagyon helyesen gondolkodó ember, s az edzéseken is a leglelkiismeretesebbek közé tartozik, tulajdonképpen sokkal többre vona képes. Nincs semmi túlzás abban, ha vele kapcsolatban így fogalmazok: bármilyen feladatot meg tudna oldani.

— Egyébként mondok még valamit befejezésül. A szélső játék nem véletlenül került előtérbe, hanem azért, mert újra tért hódított a támadójáték. Ez pedig a szélek maximális kihasználása nélkül nem is lehetséges. Ez a probléma nekünk, edzőknek a következő szakaszban még sok gondot fog okozni, de meggyőződésem, hogy sikerül a megoldásában előre lépnünk.

(Geleta Pál felvétele)

Fölfelé

A *Videoton* évek óta komoly szerepet játszik a bajnokságban. Immár hosszú időn át semmi meglepőt nem találunk abban, ha a legszínvonalasabb mérkőzések egyik résztvevője a székesfehérvári együttes. Az e g y ü t t e s meghatározást nem véletlenül alkalmazzuk, hanem szükségszerűen, mert ha *ma együttesről esik szó, akkor a kevesek között feltétlenül a Videotonra gondolunk.*

Semmilyen meglepetést nem okozott, hogy az év második felének kezdetén a székesfehérváriak játszották a Bajnokok Tornája döntőjét. A látottak alapján az sem lett volna igazságtalan, ha Karsai és társai vették volna át a kupát a nagyszerű küzdelem után, amelyet a Vasassal folytattak. Régen láttunk ilyen tartalmas és izgalmas kupadöntőt.

De kérdezzük meg *Baróti Lajost*, az Edző Bizottság vezetőjét, hogyan látja ő, a tapasztalt szakember szemével ezt a csapatot.

— *Őszintén mondom, évek óta figyelem a gárda fejlődését. Amióta Kovács Ferenc vette át a szakvezetést, határozottan felgyorsult az előrehaladás. A tervszerű csapatépítő munkának most már jó ideje egyre határozottabban mutatkozik az eredménye: olyan együttes alakul ki, amelynek — ezt biztosra veszem — komoly szerepe lehet majd a magyar bajnokságon kívül, a nemzetközi porondon is.*

Igaz-e, hogy a Videoton manapság az egyik legegységesebb csapatunk, valóban úgy van-e, hogy a különböző csapatrészek között teljes az összhang?

— *Nem hinném, hogy túlzottak lennének ezek a megállapítások. Az az igazság, hogy Kovács Ferenc a rendelkezésére álló, egyrészt kiemelkedő, másrészt pedig átlagon felüli képességű játékosokból szakavatott kézzel alakította ki a csapatrészeket. A közvetlen védelem megbízhatósága közismert. Most, hogy Czeczely is beépül, azzal hogy e hátvéd nagyszerűen megy fel a labdával, még színesedik, gazdagodik a csapatrész játéka. Jobban be tud majd kapcsolódni a támadójáték követelményeibe is.*

— *A középpályás gárda egészen kiváló. Karsai és Kovács J. egyaránt klasszis abban a feladatkörben, amit betöltenek. Védekezés, szervezés, indítás, befejezés, súlypontáthelyezés — és egy sor más egyéb, ezeknek a fiúknak semmi gondot nem okoz. S a rögtönzésben, minden új átvételében is az élen járnak. Burka nagyszerűen illeszkedik bele ebbe a gárdába. S hadd szóljak néhány szót e csapatrész kültagjáról, Fejes Zoliról is. Ő a beállós szerepkört kellő rugalmassággal tölti be: rengeteget vállal a középpályás feladatokból is, amint azt a mérkőzés alakulása megkívánja. Hallatlanul hasznos, igazi csapatjátékossá vált ez a fiú. Már eddig is sokkal többre vitte, mint amennyit évekkel ezelőtt vártak tőle.*

— *A csatársorban Wollek igazi megtestesítője korunk szélső ideáljának. Kemény, gyors, bátor és kitűnő lövő, aki, ha kell ott is tudja hagyni a vonalmenti sávot. De azt is jól érzi, mikor kell oda visszatérnie, hogy újból elroboghasson a labdával.*

— *S hadd fejezzem be ezt a témakört azzal: a Videoton azért áll nagy jövő előtt, mert nemcsak jók a csapatrészei, hanem mindegyiknek van vezéregyénisége is! A közvetlen védelemben a megbízhatóság mintaképe Nagy III; a középpályán Karsai és Kovács J., a támadósorban Wollek.*

Karsai László

Végezetül feleljen arra is Baróti Lajos, hogy mit rejteget a Videoton jelene a jövő számára?

— *További előrehaladást, sok örömöt. Azt is megmondom — miért? A csapat felkészülése már korábban is korszerűbb volt, létrejött egy bizonyos fegyelem az edzésekben és a játékban is. Kovács Ferenc kialakította a sokmozgásos játékstílust, s ezzel párhuzamosan létrejött a gondolkodó játékosok kollektívája. (Zárójelben megemlítem, hogy a fehérvári labdarúgók többségének a tudatosság az egyik jellemvonása a pályán.) A másik ilyen fontos dolog: a védőjátékosok kivétel nélkül igen jól helyezkednek és kitűnően szerepelnek. Emiatt a védőfeladatokat egy az egyben vállalják, nem kell hátul biztonsági tartalék, így hát több ember jut a támadásra, támadásban az emberfölény kicsikarására. Ez pedig hallatlan előny!*

Ha ez így van, akkor miért nem születnek még jobb eredmények? Barótit nem hozza zavarba a provokatív kérdés:

— *Azért, mert most van ismét bizonyos tekintetben átalakulóban a játékuk. Úgy látom, eltérnek a középcsatáros felállástól, Cruyffékhez hasonlóan — hangsúlyozom, csak hasonlóan, az ő viszonyaiknak megfelelő változatban — a védelem réseibe való tudatos betörések útján akarnak az ellenfél kapuja közelébe jutni. Ez még nem megy tökéletesen. Nem kétséges, hogy nem hosszú idő múlva megtanulják, s az meghozza majd a fokozottabb eredményeket is. Ehhez rendelkeznek jó taktikai érzékkel, technikai képzettséggel, de azzal az erőszakos játékmodorral is, amely ma elengedhetetlen.*

Figyeljünk tehát a Videotonra...

A VB tapasztalatainak fényében

Így látta Bálint

A világbajnokság tizenhatos döntője hónapokkal ezelőtt végetért, de még sokáig fognak beszélni róla. Talán addig, amíg el nem következik a legközelebbi, az 1978-as. Ez természetes, hiszen van mondanivaló róla bőven. Játékról-játékosokról; szisztémákról-taktikákról; együttesekről-csapatrészekről; védésekről-gólokról...

Talán nem lesz érdektelen, ha a legjobb magyar labdarúgók, edzők megnyilatkozásaiból néhány részletet papírra vetünk úgy, ahogyan ezt elmondották az elmúlt hetek során.

Az ellenfél fejével

Bálint Lászlót, *jelenlegi legjobb, legtehetségesebb középhátvédünket akkor csíptük el, amikor egy kegyetlenül kemény nyári edzés után mesterével,* Dalnoki Jenővel *fáradtan lépett ki az öltözőből.*

— *Mi volt a legnagyobb élménye a VB-n?* — szegeztük neki a kérdést.

— Mindjárt válaszolok is: *Beckenbauer!!!* — S ha nem szúr közbe kérdéseket, egyfolytában elmondom, amit róla tudok...

Miután megígértem, hogy nem zavarom közbeszólásokkal, a fáradt fiú vonásai megenyhültek, beszélni kezdett. Tekintetéből kiérzett, hogy gondolatban ott van az NSZK-beli pályákon és le nem veszi szemét ideáljáról, Franz Beckenbauerról:

— Erről a VB-ről én nem úgy szereztem a személyes élményeket, ahogyan azokat álmaimban elképzeltem. Két-három évvel ezelőtt úgy gondoltam, hogy majd ott a helyszínen, a zöld gyepen, mint egyik résztvevője a legjobbak vetélkedőjének, a küzdelmek forró légkörében figyelem meg az engem legjobban érdeklő világnagyságokat, akik manapság az élen járnak. Nos, ezek az álmok szertefoszlottak, s maradt nekem is a tévé. De nagyon kinyitottam a szemem, s elsősorban Beckenbauerre meresztettem. Tapasztalni és tanulni akartam. *Tapasztalni és tanulni, mert a kettő nem ugyanaz!* Van, amit a nagyoktól megtanulhatunk, de akadnak játékukban olyan tényezők, amiket észre lehet ugyan venni, de megtanulni nem lehetséges. Ezek azok az *utolérhetetlen sajátosságok, amik őket különleges egyéniségekké avatják!* Hogy csak egyet említsek ezek közül: Beckenbauer úgy helyezkedik, hogy valósággal vonzza magához a labdát. Persze, ez nem valami mágikus tulajdonság, hanem abból a képességéből fakad, hogy *képes az ellenfél fejével gondolkodni:* előre tudja, mit akar, mit fog csinálni a támadó. Így azután idejében, a legjobb pillanatban és a legeredményesebben lép közbe! Ezt a tulajdonságát, amely játékának legnagyobb értéke — véleményem szerint nem lehet megtanulni.

— Ezt a tulajdonságát én is *csak* csodálni tudom. Viszont mindent elkövetek, hogy megtanuljam az ő példája nyomán, hogyan kell és lehetséges valóságos karmesterként mozgatni onnan hátulról, utolsó emberként, az egész csapatot. Ahogyan hol rövid, hol hosszú labdákkal — mindig a legcélszerűbben — indít, az valóban mintaszerű. És talán el lehet lesni tőle azt a könnyedséget, ahogyan a labdát elrúgja. Ahogyan úgy száll, úgy gurul az a labda, ahogyan a pillanatnyi helyzetnek legjobban megfelelő módon gurulnia vagy szállnia kell! Az ő példája nyomán majd egyszer, ha szorgalmasan gyakorolom — talán nem is hosszú idő múlva — a még elég gyakori görcsös erőlködést nálam is felváltja a beckenbaueri játszi könnyedség.

— Hát egész röviden, a rengeteg egyéb mellett, ezeket figyeltem meg Beckenbauer szereplésében, s ezen tulajdonságai miatt tekintem őt példaképemnek. Hogy sikerül-e valamit átvenni tőle, az a jövő zenéje, s hogy törekvésemet milyen siker koronázza, azt állapítsák majd meg a szurkolók...

Nagy középhátvéd lesz

Dalnoki Jenő *nagy érdeklődéssel hallgatta kedvencét, s amikor Bálint befejezte, így folytatta:*

— Nagyszerű dolog, hogy Laci nem kopírozni akar! Nem is lehet, hiszen Beckenbauer varázsa a könnyedségben leledzik, Bálint viszont egy egészen más, egy harcos egyéniség! Mégis Beckenbauer lehet a példakép, hisz mindenkinek volt, van, vagy lesz ideálja. Az enyém például *Kispéter* volt, ám én hiába próbáltam volna tőle átvenni az ő kivételes fejelőképességét — egészen más alkat voltam. Mint ahogyan hiú ábránd lenne Bálint részéről Beckenbauer nagyvonalúságáról kopírozni. Nála ez könnyelműsködésbe csapna át. Boldog vagyok viszont, hogy Laci is tudatában van annak: *rúgótechnikáján kell nagyot javítania!* Ha ez sikerül — és sikerülni is fog, mert megvan benne az akarat és a szándék —, s ha megmarad továbbra is annak a lelkiismeretes és szerény fiúnak, ami őt annyira szeretetre méltóvá teszi, akkor rövidesen *Európa egyik nagy középhátvéde lesz.*

Ahogy a hírek jönnek az Üllői út felől, mely szerint a rúgószín egyik leggyakoribb látogatója Bálint László, máris úgy tűnik, hogy a tanítvány és a tanár közös erőfeszítéseket tesz azért, hogy az a rúgótechnika gyorsan, eredményesen csiszolódjék.

és Mészáros

Gyorsaság, labdabiztosság

Amikor Sepp Maier az NSZK—Lengyelország mérkőzésen már vagy tucatszor védett bravúrosan, s a tévé előtt ülők egyhangúlag szavazták meg, hogy a VB legjobb kapusa, valaki ezt a hangos megjegyzést tette: „Mintha csak a Vasas Mészárosát látnám, az képes hasonló bravúrokra! Hej, ha az a Mészáros Feri valamivel rendesebb fiú lenne...”

Mi a véleménye a Vasas kapusának erről a megjegyzésről?

— Abból a Mészáros Feriből, amelyre ez a bizonyos sporttárs célzott, mára és a következő esztendőkre már *csak a bajusz és az oldalszakáll maradt meg*... Minden túlzás nélkül mondhatom, hogy csak a futballnak és a feleségemnek élek... Én különben már a tavasszal is bizonyítottam, nem üres fogadkozásokról van tehát szó.

— A VB egyébként engem is megerősített abban a hitemben, hogy a futballt ilyen magas, vagy ezt megközelítő szinten *csakis minden erő bedobásával* lehet és érdemes csinálni. Különösen így van ez az én esetemben, aki egyáltalán nem vagyok megelégedve azzal, hogy eddig négyszer játszottam a válogatottban. Ezt a nehezen kivívott helyet szeretném a jövőben is megtartani. Ezért nyitottam ki én is a szememet a tévé képernyője előtt.

— *Persze, maga is Maiert tekinti példaképnek* — szögeztük le gyorsan.

— Nem! Igaz, Maier kitűnően állt helyt a legfontosabb mérkőzéseken, én mégis a *svéd Hellström* és a *lengyel Tomaszewszki* hatása alá kerültem. Valósággal megigézett e két kapus nyugodt *magabiztossága* a legkiélezettebb helyzetekben is. Továbbá az a *labdabiztosság,* amely a védéskor a legcsekélyebb reményét is szétfoszlatta az esetleges lepattanásra számító ellenfélnek.

— Rajtuk kívül végtelenül tetszett nekem *Kaszadi, Zaire* válogatott kapuvédője. Az a laza mozgás, az a helyezkedési érzék, az a párducra emlékeztető gyorsaság a vetődésben, az ugrásokban — óriási tehetségre, kivételes képességekre vall. Hibái, amelyek nemegyszer góllal végződtek, a nemzetközi rutin hiányából eredtek. S persze labdabiztosságban sem közelítette meg a svéd és a lengyel kapust.

— Bizonyos csalódást okozott nekem az *argentin Carnevali,* valamint az *uruguayi Mazurkiewicz:* úgy gondolom, formaidőzítésükben volt a hiba.

— A látottakból én rengeteget tanultam! Többek között azt, hogy igazán klasszis kapussá akkor válhatok, ha fokozom a gyorsaságomat, mind a gondolkodásban, mind a cselekvésben, ha jóval biztosabbá válok a laposan érkező labdák védésében. És amire nagyon nagy szükségem lesz: *jobban kell koncentrálnom, mert a figyelemösszpontosítás mértéke, a cselekvés rugója.*

— Tisztában vagyok azzal, hogy a válogatottban kivívott helyemet csak úgy tarthatom meg, ha a VB tapasztalatait maradéktalanul átültetem a gyakorlatba. Gondoljanak csak arra, milyen óriási konkurrencia alakul itt ki *Géczi, Rothermel, Gujdár* — nagyon tehetséges a fiú! — és *jómagam* között az új bajnoki évben. Egy pillanatnyi kihagyás az edzésmunkában vagy a magánéletben, s máris át kell adni a kilincset...

A legszorgalmasabbak élén

Illovszky Rudolf *egy nagyon tehetséges fiatalt hagyott a Vasasnál amikor eltávozott onnan, s egy teljesen kész kapust kapott vissza Mészáros Ferenc személyében, amidőn az idén visszatért régi sikerei színhelyére.*

— Egy pillanatra sem kételkedtem a fiú tehetségében. Aránylag hamar kiugrott, s ennek köszönhette, hogy a kapus poszthoz mérten fiatalon került a válogatottba.

— A magas növés, a bátorság és a kitűnő reflexek eleve erre a posztra predesztinálták a fiút. Már eddigi pályafutásából is lemérhető, hogy játékában jóval több a pozitívum, mint a negatívum. Ez utóbbiak közé jelenleg már csak *a lapos labdák védése és az indítások során elkövetett hibák tartoznak.* Különösen ez év tavaszán fejlődött sokat, nem is véletlenül. Az edzéseket teljes komolysággal végzi, még a legszorgalmasabbak közül is kiválik. Ennek a fiúnak komoly céljai vannak, s hogy ez nemcsak valamiféle fellángolás, hanem komoly szemléletváltozás eredménye, azt abból a tényből szűröm le, hogy hosszú idő óta semmi probléma nincs vele.

— Véleményem szerint a 2—3 legjobb magyar kapus közé tartozik, s azt hiszem nem csalatkozom, amikor azt várom, hogy elsősorban ő léphet a legjobb régiek nyomdokaiba. S hadd említsek meg még valamit: Mészáros Feri nem tartozik az önelégültek eléggé népes táborába. Ellenkezőleg, elégedetlen önmagával, s ami végtelenül fontos jövője szempontjából: *világosan látja a még meglevő hiányosságait,* de azt is tudja, milyen módon lehetséges azokat megszüntetni. Ez magában hordja további gyors fejlődésének lehetőségét.

Mi pedig várjuk kíváncsian, mit hoz majd a színvonalemelkedés oltárára a kapusok, Mészáros által beharangozott nagy vetélkedője.

A látványostól a célszerű felé

A világ labdarúgása a látványostól a célszerű felé halad. Alapvető tényezővé vált az erőnlét, mert ma, amikor a kötött posztok eltűntek, amikor a támadóknak ugyanolyan szinten védőfeladatokat is meg kell oldaniuk, amikor a bal oldali játékosoknak rendszeresen és tudatosan a játéktér jobb oldali részein is játszaniuk kell, vagyis: amikor állandó a mozgás — csak kitűnő erőnlét birtokában lehetséges megoldani a megnövekedett feladatokat.

Ez a véleménye az Újpesti Dózsa vezető edzőjének, *Várhidi Pálnak*, aki ugyancsak a VB helyszínén vizsgálta a játékot, elsősorban a hollandokét.

— *Akkor tehát arra lehet számítani, hogy egy idő múlva a lila-fehérek játékában is felfedezhetjük majd a hollandus vonásokat?* — adjuk fel a kérdést.

— Természetesen arra törekszünk, hogy amit Cruyff-ék felfogásából hasznosítani lehet, azt megtegyük. Hangsúlyozni szeretném azonban, hogy nem másolást képzelek el! Másolásról nem lehet szó, hiszen a mi labdarúgóink és a hollandok között lényeges különbségek vannak. Amit ők tudnak, az egészen más, s nyilván akadnak a mieink játékában is olyan vonások, amelyek idegenek az övéiktől! Csak olyan változtatásra vállalkozhatunk tehát, amely a mi viszonyaink között megoldható és az eredményességünket fokozza.

Arra a kérdésünkre, hogy konkréten mikre gondol, Várhidi Pál így felelt.

— Most csak egy-két dolgot említenék. A hollandok játékában nagyon tetszett — éppen a célszerűség miatt —, hogy támadásaikat szinte kivétel nélkül a széleken vezetik, de nem sematikusan, hanem különböző módon variálva. Támadásaik — amelyeket szellemesen és váratlan fordulatokkal visznek véghez, s ezért minduntalan meglepő helyzet elé állítják a védelmet — rendszerint az ellenfél kapuja előtt fejeződnek be. *De nem skót módra!* Bizonyára észrevették, hogy a skótok mindent lehengerelni akaró támadásainak elhárítása semmi különösebb gondot nem okozott a védelmeknek, mert egyetlen egy átlátszó séma szerint minden alkalommal beívelték a labdát a kapu elé, számítva a hosszúra nőtt középcsatár *Jordan* fejelő tudományára. Amelyik védelemben akad két jól fejelő játékos, ott a skót szisztéma csődöt mond. Tehát nagyobb gondot kell fordítanunk a változatos, variált szélsőjátékra! Erre meg kell találni és meg is lehet találni az embereket. A másik dolog: ha törik-szakad, meg kell tanulni, ha elakad a támadás, vagy ha a csatár már továbbította a labdát, nincs megállás, célszerűen tovább kell mozogni előre, oldalt, hátra. (Ezt nehéz lesz megoldani, mert a mi játékosainkba belérögződött a megállás.) És mindezekkel összefüggésben előtérbe kell kerülnie az akaraterő jelentőségének! A mai futballban ütközni, verekedni, küzdeni kell — mert ezek nélkül indítani lehet ugyan támadást —, de befejezni nemzetközi viszonylatban semmi esetre sem. Az Újpesti Dózsa hat egymásutáni bajnoki címéhez elegendő volt annyi, amennyit adott magából a társaság — nemzetközi kupát nyerni, a válogatottba kiemelkedő teljesítményre képes játékost adni, mindez ma már kevés. És meg kell tanulnia minden játékosnak taktikusan gondolkodni és cselekedni: a célszerű, elkerülhetetlen taktikai feltartásokat alkalmazni, ha már más mód nincsen az ellenféllel, a fenyegető veszéllyel szemben.

— *Vannak-e olyan típusú játékosok a Dózsában, akik képesek az itt leírt és a VB-n látott módon, vagy ahhoz hasonlóan játszani?* — tesszük fel a kérdést.

— Igenis vannak már ma is, a fiatalabbak és az idősebbek között egyaránt. De lesznek a jövőben is, mert nevelésük során mindezekre nagy súlyt helyezünk. Meggyőződésem, hogy még *Bene Feri* is képes fejlődni ezen a téren, hiszen az ő felfogásában már korábban is volt erre hajlam és adottság. Most, amikor átalakulóban van a csapatban betöltött szerepköre, sok mindent érvényesíthet ezekből. A fiatal gárdába tartozó *Fekete László* pedig egyenesen magában hordozza a modern támadójátékos természetét. Lendületes, gyors, bátor, erőszakos. Állandó mozgásával, beavatkozásra készülődésével, mindig készen állva az ütközésre is, és nem utolsósorban hallatlan keménységével — ideális mai csatártípus. Ha megfelelő nemzetközi tapasztalatot szerez, igazi értéke lehet labdarúgásunknak.

Valahol olvastuk és hallottuk is ezt a meghatározást: Fazekas Laci a magyar Cruyff. Mi erről Várhidi véleménye?

— Magyar Cruyff éppen úgy nincs, mint ahogyan nem volt *brazil* Bozsik, *angol* Puskás, vagy *francia* Di Stéfano sem... Fazekas Laci kiváló játékos, de már csak azért sem lehet őt a kitűnő hollandussal összehasonlítani, mert nélkülözi Cruyff harcosságát, a védőjátékban betöltött jelentőségét — ebben a szerepkörében ez a technikás labdarúgó, ha kell „kegyetlen" is tud lenni —, s azt az önzetlenséget, amellyel Cruyff a győzelem érdekében mindig él.

S végül: mit tart a közeljövőről?

— A bajnoki cím megszerzése nehezebb lesz, mint korábban bármikor. Legfőbb célkitűzésünk: *még sikeresebben szerepelni a BEK-ben*...

...Fekete László pedig egyenesen magában hordozza a modern támadójáték természetét (Geleta Pál felvétele).

Vallomás

Kozma Mihály

(Apostol Péter felvétele)

Midőn *Kozma Mihály* 6 évvel ezelőtt a Bp. Honvédba került, elsősorban azt várták tőle, hogy ontsa a gólokat, körülbelül úgy, ahogyan azt nagynevű elődei tették. A fiatal csatár igyekezett is, hogy megfeleljen a várakozásoknak. Általában ott volt a góllövő lista élcsoportjában — ha nem is annyi góllal, mint amennyit a legvérmesebb szurkolók elképzeltek —, s az 1973/74-es bajnokságnak ő lett a gólkirálya.

Az idei nyár első kiemelkedő eseményén, a *Bajnokok Tornáján* nem sikerült a gólszerzés, s ezzel bizony csalódást okozott azoknak, akik szinte megkövetelik a Kozma-gólokat. Mi erről a 24 éves csatár véleménye.

— *Jól tudom, hogy tőlem eddigi budapesti pályafutásom során jóval több gólt vártak a szurkolók, mint amennyit elértem. Bizonyos tekintetben igazuk is van, én sem vagyok teljesen elégedett önmagammal. A csatároknak az a legfontosabb dolguk, hogy gólt érjenek el. Különösképpen azok, akiknek a végrehajtó szerepet osztották ki. Magam is ezek közé tartozom, s ha egymásután 3 meccsen nem veszem be a kaput, az bizony nem jó dolog, nagy baj. Persze, ennek többféle oka van. Előfordul, hogy a mérkőzés folyamán adottak a lehetőségek, de kimaradnak a helyzeteim. A legbiztosabbnak látszó esetekben is, — vagy azok egy részében kapkodok, néhány centivel hibás az irányzék, vagy bravúrosan hárít a kapus. Mégis, a legfőbb oknak azt tartom, hogy nem azt a szerepet töltöm be a csapatban, amit legjobban szeretnék, amit a legjobban tudnék ellátni* — mondja Kozma Mihály.

— *Az az igazság, hogy nekem eddig nem volt tulajdonképpen állandó posztom. Középcsatár vagyok, de az elmúlt pesti éveim során felváltva voltam középcsatár és szélső. Aki így vándorol ide-oda, az egyszer azon veszi észre magát, hogy egyik poszton sem teljes értékű, talán olykor el is bizonytalankodik.*

Itt hirtelen közbevetjük a mai futball egyik jellemzőjének, a sokoldalúságnak a kérdését, azt a problémát, hogy egyre inkább elmosódtak a különböző posztok közötti különbségek. *Cruyff* például a VB-én nem kifejezetten középcsatár volt, sőt éppen a kint járt magyar edzők hívták fel a figyelmet arra, hogy a hollandok tulajdonképpen nem is játszottak középcsatárral.

— *Igen, igen, mindezt én is tapasztaltam. Valóban úgy is van, hogy szinte minden játékos számára megnőttek a tevékenységi területek. De vannak olyan posztokhoz kötött beidegződések, amelyek e változások ellenére is igen fontosak. S ezeknek a beidegződéseknek pozitív irányú hatóerejét zavarják az én számomra előírt posztváltozások. Engem igen sokan hangulatjátékosnak tartanak, s nem értik azt sem, miért adom meg magam olyan könnyűszerrel a szoros emberfogás húsdarálójában. Hadd mondjam el őszintén, hogy ez a látszat, amelynek vannak olyan összefüggései is, amik nem csupán tőlem függenek. Ha a középcsatár posztjára állítottak, akkor legtöbbször előretoltan, az ék szerepét kellett betöltenem. A szorosan záró védelmek korszakában — hiába próbálkozom a sokmozgásos elszakadással, ez ritkán jár eredménnyel, mert a védelem elsősorban az ékre ügyel, attól tart elsősorban. Ha sokat és gyorsan változtatom a helyem, labda nélkül is meglepő helyváltoztatásokra vállalkozom, ezzel lehúzom ugyan a védőket a társaimról, esetleg szabad utat készítek elő másoknak, de magam továbbra is díszkíséretet kapok. A másik fontos dolog: az ék játéka, eredményessége, a kapura való veszélyessége szinte teljesen a társak játékának a függvénye! Én csakis akkor kapcsolódhatok konkrétan a támadójátékba, ha megjátszható labdát kapok. Ha társaim, akiknek a feladata az előkészítés, rosszul játszanak, vagy akár csak periodikusan megfeledkeznek rólam, akkor szinte automatikusan kikapcsolódok a játékból. Ez az ékek tragédiája ...*

— *Higgyék el, nekem is Cruyff játéka az álmom, nekem is könnyebb volna a helyzetem, ha olyan nagy terület lenne a működési területem ...*

— Igen, igen, ez így nagyon tetszetősen hangzik, de a cruyffi játékfelfogásban ütközni, verekedni is kell. Magáról pedig sokan azt tartják, hogy nem kenyere a közelharc, inkább visszahúzza a lábát ... — vetjük közbe.

— *Azt hiszem, be tudnám bizonyítani, hogy képes vagyok ütközni, verekedni, a megszokottnál jóval nagyobb területen játszani, részt venni sokkal aktívabban a támadásépítésben is. Remélem, hogy az idei bajnokságban módom lesz bizonyítani azt is, hogy nemcsak néztem, láttam Cruyff játékát, hanem nagyon sokat tanultam is tőle. Ilyen hatással soha még játékos nem volt rám, s bizonyos, hogy ez nem tűnik el nyomtalanul. A Bp. Honvéd alakulóban levő új együttesében bizonyára megkapom a lehetőséget arra, — talán belefér majd a vezető edzőm, Karcsi bácsi elképzelésébe az a fajta szerepkör, amiről említést tettem —, hogy az ék erősen körülhatárolt feladata helyett más lehetőségeket, szélesebb területet kapjak ... Tudom, ehhez még jobb erőnlét, állóképesség szükséges, de menni fog a dolog, mert nagyon sokat dolgozunk ennek érdekében.*

A VB tapasztalatainak fényében

Középpályások

Minden a középpályásoktól függ! Ki tudná megmondani, hányszor hangzott el ez a kijelentés az utóbbi években? Tízmilliószor? Százmilliószor? Vagy még sokkal többször? Kár ezt találgatni, de annyi bizonyos, hogy az idei VB óta még gyakrabban hallani. S ez csak természetes, mert szinte az egész világ nyilvánossága előtt éppen a döntő 16-os mezőnyének középpályásai igazolták, hogy ha nem is minden, de nagyon sok, valóban a középpályásokon múlik.

A magyar tévénézők elég sok mérkőzést láttak. Persze, akik megfigyelőként utaztak ki az NSZK-ba, azok többet szemlélhettek meg egészen közelről. S az sem kétséges, hogy a személyes megfigyelés több, mint a tévé képernyője, amely sok esetben csalóka képet varázsol a néző elé.

Szögezzük tehát a kérdést egy személyes megfigyelő mellének: (*Farsang Ferenc*, a győri Rába ETO vezető edzője, a kiváló szakember, aki legnagyobb sikereit abban a Lengyelországban érte el, amelynek válogatott együttese a VB meglepetése volt) valóban minden a középpályásoktól függ?

— *Így nem lehet leegyszerűsíteni a kérdést, és sem igennel, sem nemmel nem lehetséges felelni rá. Az az igazság ugyanis, hogy minden azon múlik, mennyire kiegyensúlyozott a csapat! A legjobb középpályásokkal rendelkező együttes sem képes a megfelelő eredményeket hozni, ha meddő a csatársor, vagy ha lyukas a védelem. Tovább boncolgatva a lényeget: jó közepes teljesítményre képes csatársor és megbízható átlagteljesítményt nyújtó közvetlen védelem között magas színvonalú középpályás játékkal kedvezően alakulhat a csapat összteljesítménye. Még tovább bonyolítva a problémát: manapság az a helyzet, hogy két közel egyenlő képességű csapat találkozójából az kerül ki rendszerint győztesként, amelynek középpályásai felülmúlják az ellenfél hasonló csapatarészének teljesítményét!*

— *Véleményem szerint tehát azoknak van igazuk, akik azt mondják: rengeteg múlik a középpályásokon!*

— *Hogy miért? Azért, mert a középpályások játéktudásán, képzettségén — technikai, taktikai és fizikai értelemben egyaránt — múlik a támadásindítás, nagyon sok esetben a támadásvezetés és a befejezés sorsa egyaránt; másrészt pedig a védőmunkára való felkészültségük fokától függ az is, hogy megszűrjék az ellenfél próbálkozásait!*

— *A középpályás tehát csatár és védő egy személyben! Ez világosan nyilvánult meg a VB legjobb együtteseinek, a hollandoknak, az NSZK-belieknek és a lengyeleknek a játékában egyaránt!*

Farsang Ferenc véleményével — úgy gondoljuk —, egyet lehet érteni. S ha idáig eljutottunk, hadd tegyünk fel egy őt közvetlenül érintő — ha úgy tetszik — kényes kérdést: van-e a mai győri Rába ETO-ban olyan középpályás, aki akár világbajnoki szinten tudná ellátni a középpályás szerepkört?

— *Nem kényes kérdés ez. Könnyen tudok rá válaszolni. Csapatomnak igenis van ilyen játékosa, mégpedig Somogyi József. Ideális középpályás, aki mindazokkal az adottságokkal rendelkezik, amelyek a mai labdarúgásban ezen a poszton nélkülözhetetlenek. Ezt a fiút, aki ma már valóban teljesen érett labdarúgónak tekinthető, én el tudtam volna képzelni a VB 16-os mezőnyének legjobb együtteseiben. Bármelyikben! Tehát a legjobb 4 között is! Bevallom, a küzdelmek legfontosabb és legkényesebb szakaszaiban is többször gondoltam arra, hogyan oldotta volna meg ezt vagy azt a szituációt Somogyi József. S nemegyszer jutottam arra az eredményre, hogy bizony ez a győri fiú, ugyanúgy csinálta volna, mint Hoeness vagy Overath, Neeskens vagy Deyna. És volt eset, amikor szerettem volna felkiáltani: „ezt bizony Somogyi Jóska célszerűbben, eredményesebben fejezte volna be!" Higgyék el, nincs ebben a véleményemben semmi túlzás. Inkább az szunnyad a dolgok mélyén, hogy én nagyon jól ismerem a fiaim képességét, s nem vagyok hajlandó alábecsülni bármiféle összehasonlítás során sem.*

Befejezésül még egy kérdés: ha valóban ilyen nagy a jelentősége a középpályások teljesítményének, törekszik-e arra, hogy erősödjön a sor, s a közeljövőben lesz-e az ETO-nak olyan hármasa a középpályán, amely meghatározó szerepet tölthet be a csapatjátékban?

— *Mindent elkövetek a középpályások tudásszintjének emelésére éppen azért, mert tudom a jelentőségét. És azt is elmondhatom, hogy az egész közeli jövőben, talán már ennek a bajnoki évnek a második felében olyan középpályás csapatrésze lehet az ETO-nak, amilyennel mások nemigen rendelkeznek. Állítom, hogy a Horváth László, Somogyi József, Póczik József összetételű hármasban adottak a feltételek ahhoz, hogy a modern labdarúgás szabta összes követelményeknek megfelelhessenek. Somogyi két társának azonban még változtatnia kell néhány olyan negatívumon, amely hátráltatja egész képességük kiteljesedését. Hadd említsek meg ezekből egyet-kettőt. Póczik félelmetes bal lába mögött ma még messze elmarad a jobb láb teljesítménye. Horváth Laci óriási tehetségének teljes kibontakozását ma még erősen gátolja emberi megalapozatlansága. Ha ezeket a negatívumokat sikerül megszüntetni, a győri középpályásokat sokan fogják irigyelni.*

Póczik József még csak 21 éves (Almási László felv.)

A BEK 1974—75. évi küzdelmében hosszú idő után ismét nagy eséllyel indult el egy spanyol csapat, a Barcelona CF. Álló sor, balról: Sadurni, Rifé, Torres, De la Cruz, Costus, Juan Carlos. Guggol: Gallego, Asensi, Cruyff, Sotil, Marcini. Az együttes most kiegészült Neeskens-szel

Jugoszlávia színeit a Hajduk Szplit képviseli a BEK-ben. Álló sor, balról: Meskovics, Dzsoni, Buljan, Peruzovics, Boljat, Rozsics. Guggol: Zsungul, Muzsinics, Oblak, Jerkovics, Surjak

Világ-

A labdarúgó sport idei nagy attrakciója, a X. világbajnokság eseményei lassan feledésbe mennek, hiszen újabb küzdelmek, kontinens-bajnokságok zajlanak már az öt földrész mindegyikén. Ennek ellenére az 1978-as argentínai világbajnokságig mégiscsak beszédtéma marad az NSZK-beli, a június 13-tól július 7-ig folyt több mint háromhetes mérkőzéssorozat, s amíg világ a világ, szóbeszéd továbbra is, hogy kik voltak a legjobbak az idei futball-fesztiválon, hogyan is állhat össze a X. VB válogatottja. Szakemberek, szaklapok, hírügynökségek, mind összeállították a maguk csapatát, s az év vége felé — még mindig nem késve — a Labdarúgás sem szeretne megfeledkezni efajta kötelességéről, s talán — ebben elsőként — képes illusztrációval tárja olvasói elé e külön kiadásában VB-n járt munkatársának, Hoffer Józsefnek az alábbiakban megindokolt csapatát:

Sepp Maier (NSZK-beli):

Mindvégig hibátlan teljesítményt nyújtott. Élete utolsó VB-je — 30 éves — pályafutásának zenitjét jelentette. Szinte az volt az ember érzése, hogy kár is megpróbálkoznia bárkinek is a kapura töréssel, Maierrel nem lehet bírni. Sokáig úgy látszott, hogy versenyben van a svéd Hellströmmel és a lengyel Tomaszewskivel, aztán lassan elhúzott tőlük...

Enrique Ernesto Wolff (argentin):

A River Plate 25 éves hátvédje elkápráztatta a nézőket könnyedségével, technikai virtuozitásával. Csapatkapitányként példamutatóan harcolt, küzdött hazája színeiért, úgy, hogy az erőlködésnek a nyoma sem látszott rajta. A VB-n járt magyar szakemberek egyöntetűen rá adták a voksukat, amikor szóbakerült a világválogatott kialakítása.

Luis Edmundo Pereira (brazil):

A Palmeiras 24 éves középhátvédje megingathatatlan sziklaként állt őrt Leao kapuja előtt, s hátvédtársával, a szőke F. Marinhóval ők voltak azok, akik a brazil válogatottból felkeltették a szakvilág érdeklődését. Hol robosztusan, testi erejének és gyorsaságának kihasználásával mentette a menthetőt, hol szellemesen, nagyszerű taktikai érzékkel és kifinomult technikával oldotta meg a legkényesebb helyzetet.

Franz Beckenbauer (NSZK-beli):

Csak hajszállal maradt le Cruyff mögött a VB No. 1 címért versengésben. És főleg csak azért, mivel a csatárposztot, a maga többrétűségével magasabbra értékelte a szakvélemény. Ezért jutott a pálma ebben a tekintetben a holland játékosnak. Minden valószínűség szerint „Franz császár" is utoljára volt világbajnokságon — 1978-ra már 32 éves lesz — de az átvett aranyérmen kívül

Maier

Wolff

Pereira

válogatott

még egyet érdemelne egészen magasszintű teljesítményéért, amellyel sok örömet okozott a nyugatnémet szurkolóknak, de elkápráztatta a labdarúgást szerető sok millió más honpolgárt is.

Paul Breitner (NSZK-beli):

F. Marinhóval versengett a balhátvéd helyéért. Csapata sokkal jobb teljesítménye döntött mellette elsősorban, hogy gólokat is rúgott, mégpedig nem is akármilyeneket — Chilének majd Jugoszláviának. Sőt! Büntetőrúgásra is vállalkozott eléggé idegtépő szituációban. Breitner az, aki a következő VB-n a nyugatnémet csapat sorsformálója lehet, hiszen még akkor is csak a 26. életévében jár majd. Egyelőre azonban elment Spanyolországba, a Real Madridhoz...

Kazimierz Deyna (lengyel):

Régen kopogtatott már a világklasszisok ajtaján, most túl került rajta, s nem is akármilyen „belépővel". A hatalmas meglepetést okozó lengyel válogatott szellemi irányítója, Górski taktikai terveinek mesteri kivitelezője volt, azaz még pontosabban ütőereje. A Légia Varsó 26 éves középpályása mérkőzésről mérkőzésre újabb vonásokkal tudta gazdagítani amúgyis sziporkázó játékát, s ezt erővel is bírta.

Johan Cruyff (holland):

Hogy minél szélesebb tudásskálája legyen a VB-válogatottnak, került „Johan I." a talán kissé szokatlan helyre, bár a holland válogatott első mérkőzésein kb. ebben a szerepkörben brillírozott, ha nem is mértani pontossággal a pálya közepén. Teljesen mindegy egyébként melyik poszton játszik, hová kerül a mérkőzés bizonyos időpontjában, hiszen világklasszis szinten old meg minden feladatot. A ma labdarúgásának kétségtelenül Cruyff a koronázatlan királya.

Johan Neeskens (holland):

A hollandoktól már megkapta a „Johan II" címet, s ezt mindenki tudja mit jelent a futballvilág viharos sodrásában. A VB nagy „kiugrása" volt, de ezt olyan természetességgel csinálta, hogy az már szinte bűvészkedésnek hatott. Jött, látott és győzött, miközben hatalmas közönségsikert aratott. Olyannyira, hogy ez 22 évesen már talán kissé túlzás is...

Grzegorz Lato (lengyel):

Végigszáguldozta a pályát hosszában és keresztben, mégpedig olyan gyorsan, hogy nem igen lehetett útját állni. Ha meg helyzetbe került, azt a legtermészetesebb egyszerűséggel értékesítette, s végül Eusebio és Gerd Müller gólkirályi örökébe lé-

Beckenbauer (balról)

Breitner

Deyna

Cruyff

Neeskens

pett. A feje is mindig a helyén volt, helyzet-kidolgozáskor és kihasználáskor egyaránt. Mindvégig vérbeli szélsőjátékot nyújtott.

Gerd Müller (NSZK-beli):

Több új arcát mutatta meg a három hét alatt. Tudott szenvedni, küzdeni társaiért, nem bánta, hogy hosszabb időre is kikerül az igazi reflektorfényből, csapata javát akarta minden idegszálával. Hogy emellett sorsdöntő gólokkal egyengette az együttes útját a dobogó legfelső fokáig, az tüneményes helyzetfelismerő képességének, villanásszerű megmozdulásainak tulajdonítható. Azoknak is maradandót adott, akik eddig „csak" gólgyárosnak könyvelték el ...

Müller

Lato

Robert Gadocha (lengyel):

1,75 m-es termetével és örökös helyzetváltoztatásával is szédítette a kisebb termetű és kevésbé mozgékony szélsőkhöz szokott hátvédeket. No, meg cseleivel, amiből olyan repertoárja van, hogy az három másnak is elég volna... Ehhez még csak annyit — ami pedig egymagában is elég volna ahhoz, hogy nemzetközi klasszis legyen — úgy tudja nyesni, csavarni a labdákat a szabadrúgásoknál, szögleteknél, hogy azzal pánikba ejti a védőket, kapusokat. Ezt az előkelő helyet ennyi világnagyság között nemcsak megkapta, de meg is érdemelte...

Régi és új nevek. Nagyon és kevésbé ismertek. Legalább is azok voltak a X. világbajnokság előtt. Ma már viszont együttesen világnagyságok, a VB-történelem egyik igen jól sikerült végküzdelmének még igen sokáig emlegetett hősei.

Gadocha

Az érmek kovácsai

1. Schön, 2. Górski, 3. Michels

A VB legjobb játékosainak a sorrendjét sokan megszavazták az elmúlt hónapokban, jóval kevesebb szó esett a válogatott csapatok felelős vezetőiről, pedig hát amit tettek, annak az eredményei mutatkoztak — pozitív és negatív értelemben egyaránt. *Ferrucio Valcareggineк* meg kellett válnia tisztségétől, mivel az azzurri válogatott csúfosan elbukott. Nincs olyan szakember a világon, aki irigyelné Zagallo mostani helyzetét, de hasonló cipőben jár a többi dél-amerikai válogatott mestere is, 1978-ra már biztosan nem lesznek csapatalakítási gondjaik. Ezekre a negatív esetekre akad még több példa is, de szerencsére vannak olyanok is, akik hazájuk ünnepelt hősei lettek a játékosokkal együtt, s ők nem mások, mint az érmek kovácsai, azaz: *Helmut Schön (NSZK), Kazimierz Górski (Lengyelország) és Rinus Michels (Hollandia).*

A csapatok sorrendje nem teljesen ilyen volt a VB élén, de mindent alaposan átgondolva és elemezve a szövetségi kapitányok között — legalább így elméletben — Górskinak kell adni az „ezüstöt". Csapatával a bravúrja a VB igazi szenzációjának számított, hiszen a majdnem teljes ismeretlenségből törtek egészen az élre, annak ellenére, hogy egy-két eredmény azért már volt mögöttük. (Az angolok kiverése a VB-selejtezőből, az olimpiai bajnokság stb.) A holland válogatott ezzel szemben a titkos favoritok közé tartozott. A kitűnő holland klubcsapatokban adva voltak a klaszszis játékosok a VB-re, s olyan szellemi vezér, nagy egyéniség köré sorakozhattak fel, mint *Johan Cruyff*. Rinus Michels érdemei nem mindennaposak, de a nemzetközi szakvilág megítélése szerint a szövetségi kapitányok versenyében Górski mögött végzett.

Schön

Helmut Schön

Sepp Herbergertől 1964-ben vette át a nyugatnémet válogatott szakvezetését — 1956-tól már asszisztensként dolgozott az „öreg mágus" mellett, aki szisztematikusan készítette fel a nagy feladatra — s munkája során sokszor visszagondolt mestere útra bocsátó szavaira:

„Helmut, kívánok Neked is olyan boldog napot, mint amilyent én átéltem 1954-ben, amikor hazahoztuk Svájcból a Rimet Kupát."

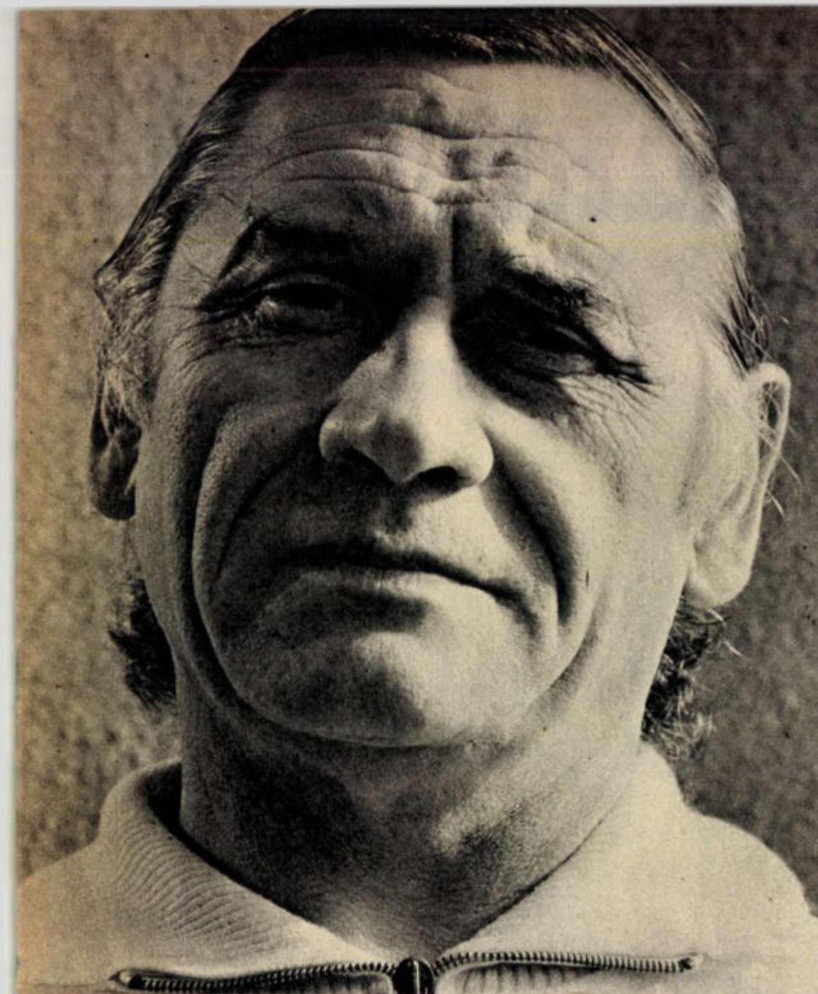
Schön sikeres rajtot vett, 1964. június 7-én Helsinkiben csapata 4:1-re győzött Finnország ellen, s a tíz év alatt sikert sikerre halmozott. Az 1966. évi világbajnoki ezüst, majd 1970-es bronzérem után a 101. mérkőzés meghozta számára az annyira óhajtott aranyat is. Herberger szavai beteljesültek! A ma 58 éves szakember eredményekben rendkívül gazdag évtizedet tud maga mögött: a már említett világsikerek mellett az NSZK válogatottja 1972-ben elnyerte az Európa-bajnoki címet is, és sok mindenben úttörő szerepet játszott a világ labdarúgó sportjának formálásában. Többek között még azt a bravúrt is végbe vitte, amely addig még Brazíliának sem sikerült, hogy három egymásutáni VB-n ott volt a legjobb négy között, miközben a három sorozaton mindössze egy-egy vereséget szenvedett: 1966, Anglia 2:4, 1970, Olaszország 3:4, hosszabbítás után, 1974, NDK 0:1. Ehhez a vereséghez tartozik az a sztori, miszerint Schön a világbajnokság záróvacsorájáról táviratot küldött Sparwassernek, az NDK kiváló csatárának — aki a gólt lőtte Maier hálójába —, amelyben megköszönte a játékos „ténykedését". Ez a vereség mutatta meg ugyanis Schönnek, hogyha nem akarja a világbajnoki remények füstbe menését, gyorsan át kell formálnia csapatát.

Schön vezetésével a nyugatnémet válogatott a három világbajnoki selejtezősorozaton is mindössze három vereséget szenvedett, s a 10 év mérlege: 101 mérkőzés, 67 győzelem, 18 döntetlen, 16 vereség 218:73-as gólarány.

Ezt bizony nehéz lesz túlszárnyalni!

Kazimierz Górski

1971. május 5-én vette át a lengyel labdarúgó válogatott vezetését és a három év alatt csodát művelt. Az első, a Lausanneban sorra került, Svájc elleni 90 perc — 4:2-re győzött a lengyel válogatott — felkeltette a szakemberek érdeklődését és már akkor látták, hogy valami történt a lengyeleknél. Ez volt a véleménye

Górski

a lelátón ülő Helmut Schönnek is, aki meglepetéssel tapasztalta a lengyel válogatott nagy támadókedvét, kitűnő csatárjátékát. Joggal állapította meg, hogy nagyszerű az eredmény, hiszen a svájciak otthonukban már régóta nem kaptak egy gólnál többet, pedig játszottak a nyugatnémetekkel, az olaszokkal, a magyarokkal, a portugálokkal, a spanyolokkal és a franciákkal is.

Lausanneban kezdődött tehát a lengyel labdarúgók diadalútja és július 6-án Münchenben az olimpiai stadionban tetőzött a bronzéremmel. Legalábbis egyelőre.

Górski megelőzően az ifjúsági és az utánpótlás csapatnál tevékenykedett, javára írják, hogy szereti a fiatalokat és így nem okozott neki nagy szívfájdalmat az érdemeket szerzett, de már idősödő és a korszerű labdarúgásra áttérni nem tudó játékosok mellőzése. Jó úton indult el, és a VB előtt már jelentős „részeredményt" is el tudott könyvelni, hiszen a lengyel válogatott 1971—73. között lejátszott 37 mérkőzésén mindössze hat vereséget szenvedett. A gólaránya pedig imponáló, 85:26 volt.

A bronzérmet szerzett világbajnoki csapat összeállítását vizsgálgatva kitűnik, hogy a már említett laussanei mérkőzés győztes csapatából az idei világbajnokságon csak hárman Cmikiewicz, Gadocha és Deyna játszottak. Pedig közben Górskinak még balszerencséje is volt: le kellett mondania legjobb védőjátékosáról, a sérült Anczokról, valamint a lengyel labdarúgórajongók kedvencéről Lubanskiról, akinek a hiánya annyit jelentett a lengyeleknek, mintha például Beckenbauer nem szerepelhetett volna az NSZK együttesében. Górski csaknem a semmiből teremtette meg három év alatt és vitte a világbajnoki pódiumra csapatát, mégpedig elsősorban jó szemű válogatásával, korszerű felkészítési módszereivel és nem utolsósorban mindig új stratégiájával. Arra is volt ereje, hogy teljesen átformálja a lengyel válogatott már sematizmusba hajló játékát, s azt látványossá, akciódússá, s eredményessé tegye. Bátor és kezdeményező volt, megérdemeltek nagy sikerei; az olimpiai bajnokság és a világbajnoki bronzérem.

Rinus Michels

A holland labdarúgó válogatott hatalmas sikert aratott a világbajnokságon — a döntőig. Szemre is szép, ötletes, átgondolt, jól begyakorolt támadásaik sorban hozták számukra a szép és többször nagyarányú győzelmet, olyannyira, hogy már sokan a „tulipánosokban" látták Brazília utódát. A hollandok mestere a 46 éves Rinus Michels volt, aki nem először jelentkezett feltűnő eredményekkel a nemzetközi labdarúgásban. Ő volt az, aki az Ajax Amsterdamot a diadal útjára vezette 1971-es BEK győzelmével. Megvetette az alapjait annak a csapatnak, amelyet később már csak nyesegetni kellett, hogy újabb terméseket hozzon.

Michels Amsterdamból azután 1973-ban Barcelonába költözött, s itt is mindjárt huszárbravúrt vitt véghez: az FC Barcelonával 14 éves hosszú kihagyás után bajnoki elsőséget szerzett. Ezeket az eredményeket nem lehet mással magyarázni, mint szakmai rátermettségével, hozzáértésével.

Ezt vették figyelembe a Holland Labdarúgó Szövetség vezetői is, amikor ez év január 11-én rábízták a holland válogatott világbajnoki felkészülésének irányítását. S a szfinx jött és a sztárok megrettentek. Kijelentette ugyanis:

— *Akinek nem tetszik a munka, az mehet...*

Nem sokat teketóriázott és be is tartotta szavát, ha valakivel elégedetlen volt. Zeist, a holland edzőtábor sok verítéket látott a felkészülés nehéz időszakaiban. S mivel nem alkalmazkodott, mehetett többek között: Mulder (Ajax), Brokamp (VV Maastricht), Muhren (Ajax), egyikük sem került be a 22-es keretbe — így döntött Michels.

Róla különben az járja, s ezért is kapta a becenevét, hogy bezárkózik az emberek előtt, szófukar, titokzatos, nem hagy a kártyáiba nézni. Persze nem is ezt várják tőle azok, akik csapatot bíznak rá, annak pedig amit elvárnak, eleget tesz. Így volt ez az NSZK-ban is a holland válogatottal megszerzett világbajnoki ezüstéremmel. Nem sok hiányzott ahhoz, hogy a szfinxből „varázsló" legyen.

Michels

EZ AZ ITAL MINDIG SZTÁR!

SZTÁR

COLA

CITROM

NARANCS

TONIK

MAGAS SZÉNSAVTARTALMÚ

ÜDÍTŐITAL-KÜLÖNLEGESSÉGEK

SZÍVESEN LÁTJUK PEST MEGYÉBEN

KÖZEL BUDAPESTHEZ SZEBBNÉL SZEBB SZÖVETKEZETI ÉTTERMEK, ESZPRESSZÓK VÁRJÁK AZ ÁTUTAZÓ VAGY KIRÁNDULÓ KEDVES VENDÉGEKET

SZÖVETKEZET

SZOB
ZEBEGÉNY
VERŐCE
VÁC
DUNABOGDÁNY
TAHI
SZENTENDRE
ALSÓGÖD
GÖDÖLLŐ
ASZÓD
BIATORBÁGY
BUDAPEST
PÉCEL
SZENTMÁRTONKÁTA
MONOR
TÁPIÓSZECSŐ
NAGYKÁTA
ÜLLŐ
FARMOS
ALSÓNÉMEDI
PILIS
TAKSONY
TÁPIÓSZELE
SZIGETSZENTMÁRTON
ALBERTIRSA
DABAS
ABONY
RÁCKEVE
CEGLÉD
KISKUNLACHÁZA
ÖRKÉNY
DÖMSÖD
NAGYKŐRÖS

Kúti

Őszi futball-magazin. A Labdarúgás külön kiadása. Magyar Labdarúgó Szövetség lapja. Szerkeszti a szerkesztő bizottság. Felelős szerkesztő: Tabák Endre. Szerkesztőség: 1061 Budapest VI., Népköztársaság útja 47. Telefon: 425-103. Kiadja: Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Dr. Petrus György igazgató. Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay utca 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta.

INDEX: 25 501

74.2396 Egyetemi Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Janka Gyula igazgató